IX. évfolyam, 40. szám
1953. október 1

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

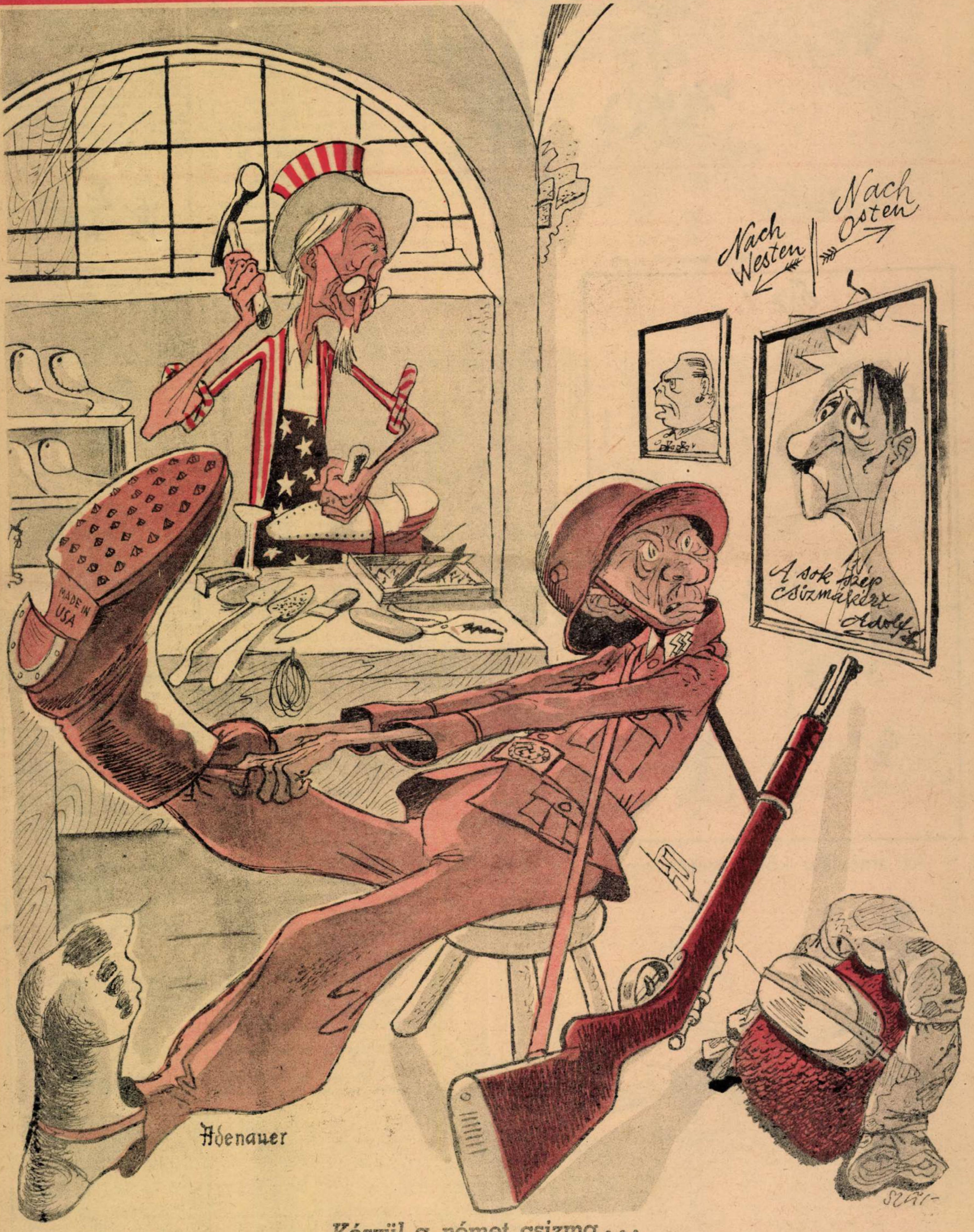
Nach Westen
Nach Osten
A sok szép csizmáért Adolf
MADE IN USA
Adenauer
SZÜR-

Készül a német csizma . . .

Adenauer: *És nem fog ez nyakban szorítani?*

Párizson át húzódik

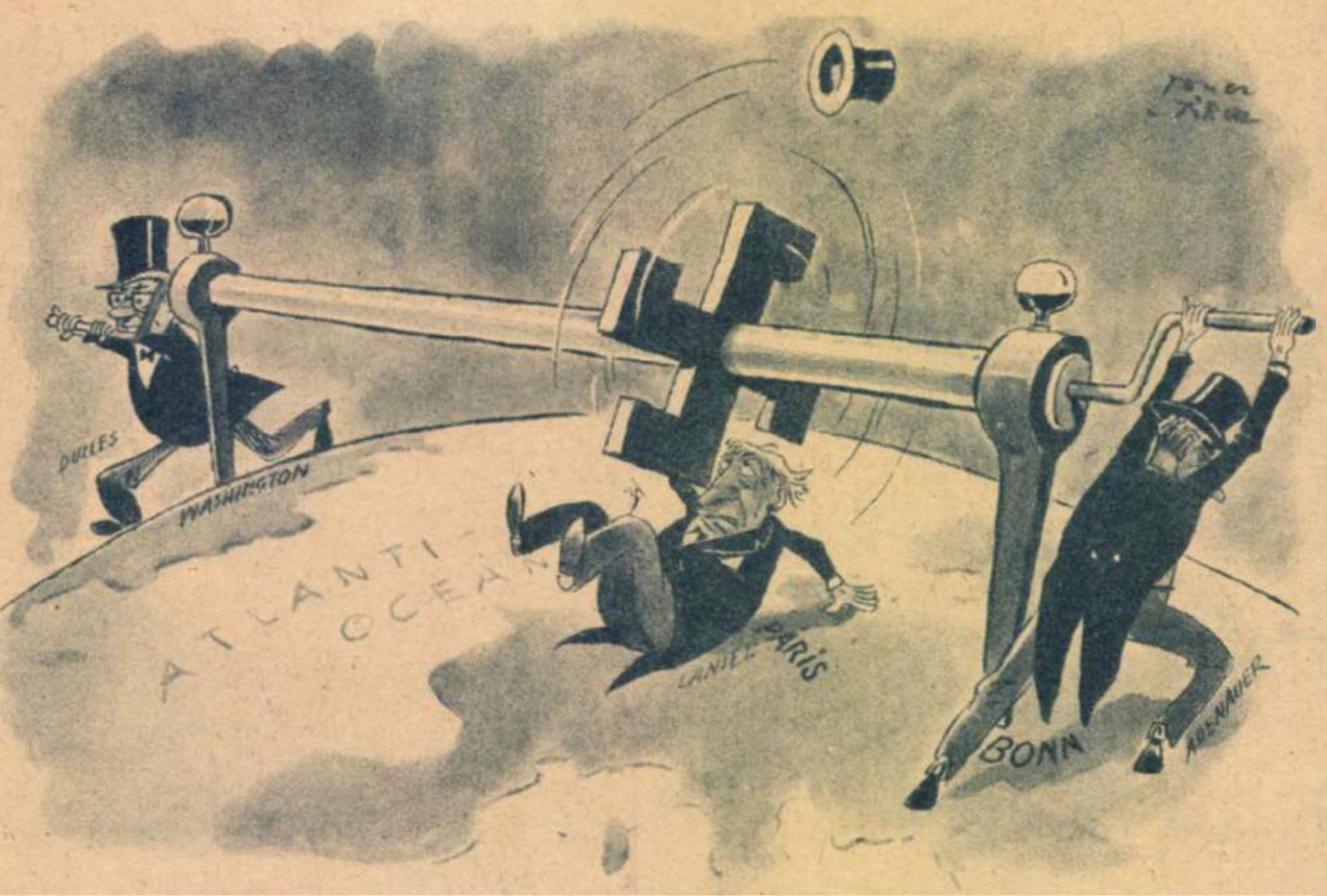

a Bonn—Washington tengely

ŐSZ I.

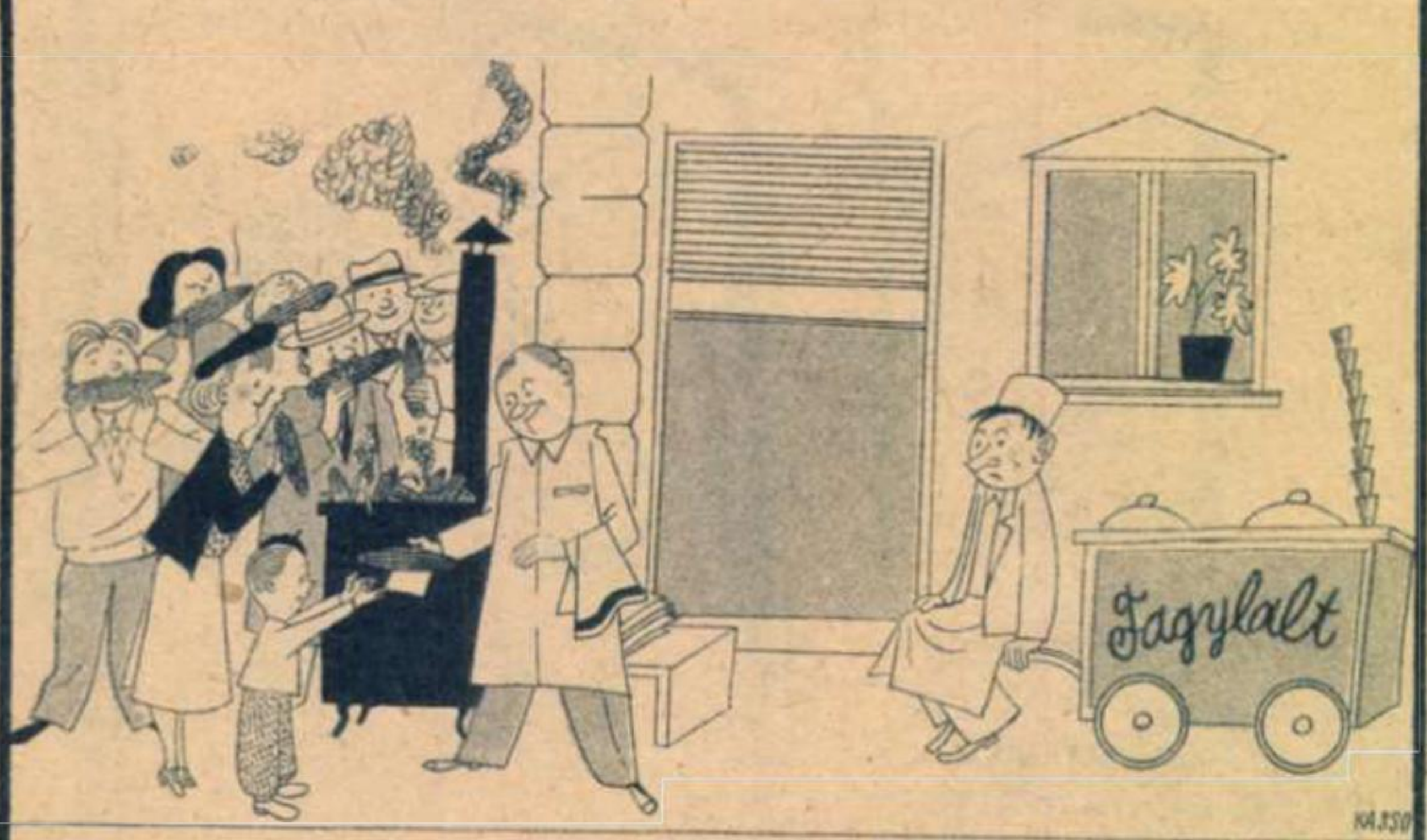

ŐSZ II.

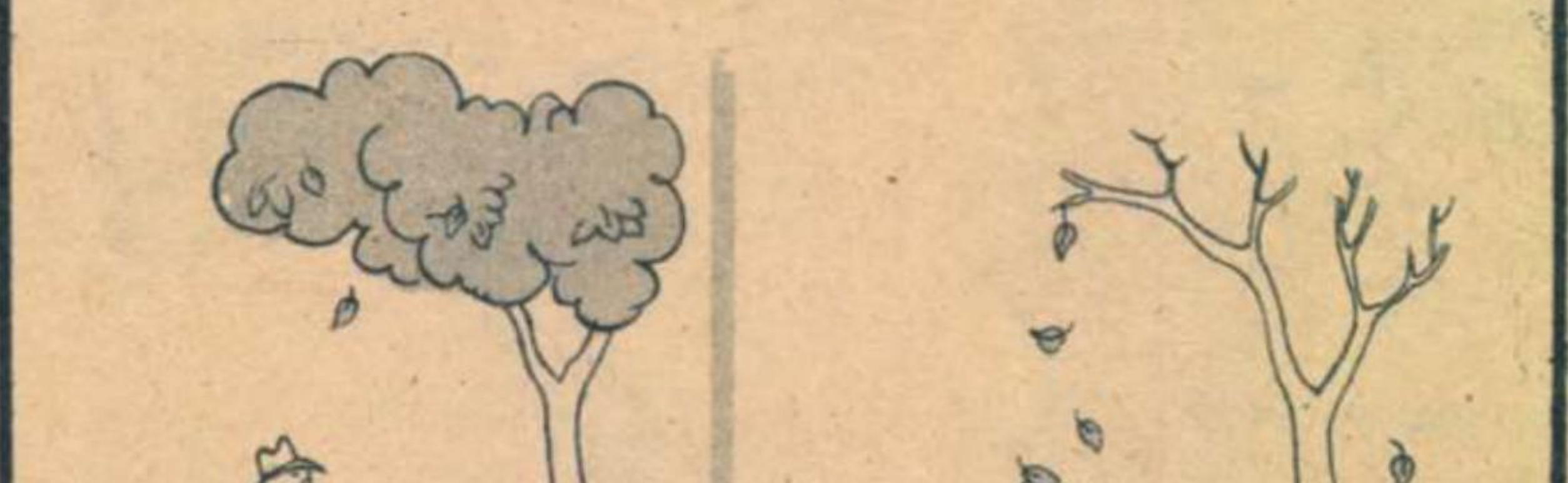

Öcsi kívánsága

(Kívánság-mozi nyilik a körúton)

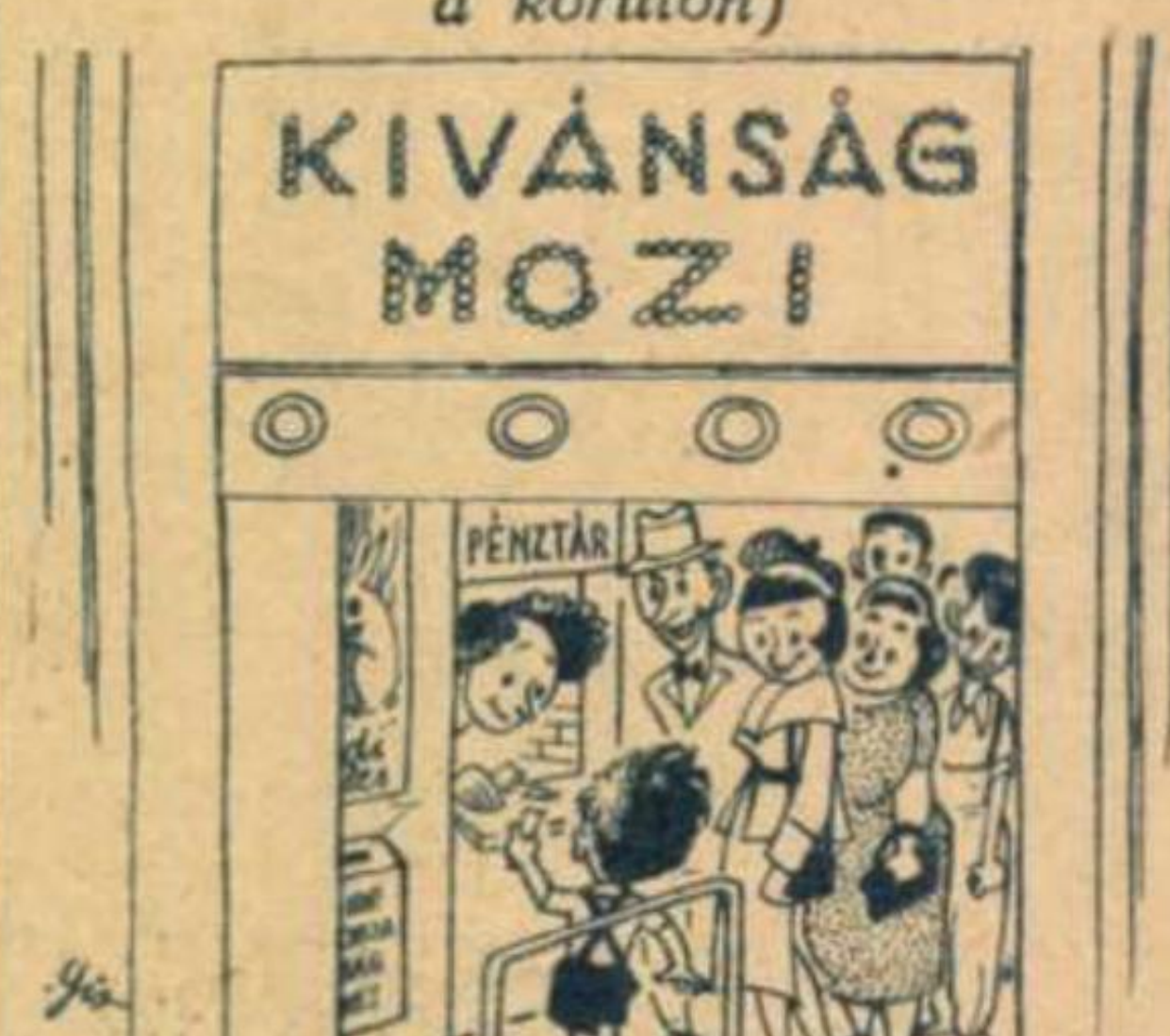

— Kérek egy jegyet a Szeleburdi tapsifüleshez és szeretnék hozzá egy új rollert is...

Félreértett vezetői ellenőrzés

(Nem így kell foglalkozni a dolgozókkal!)

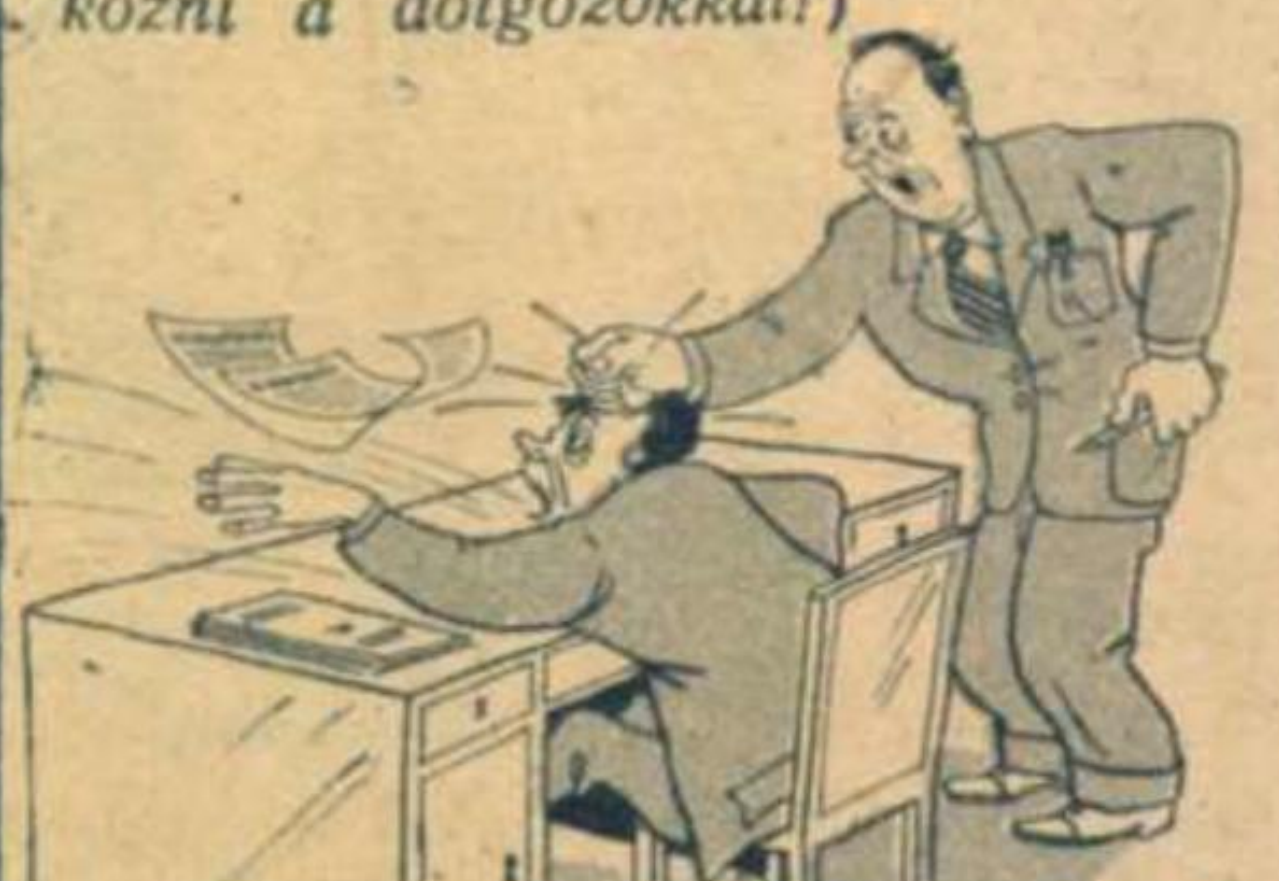

— Mondom, hogy nem jó a kimutatás... Miért nem tanul építő kritikámból és elvtársi segítségemet mért nem használja fel?!

Az amerikai költségvetés egyensúlyi helyzete

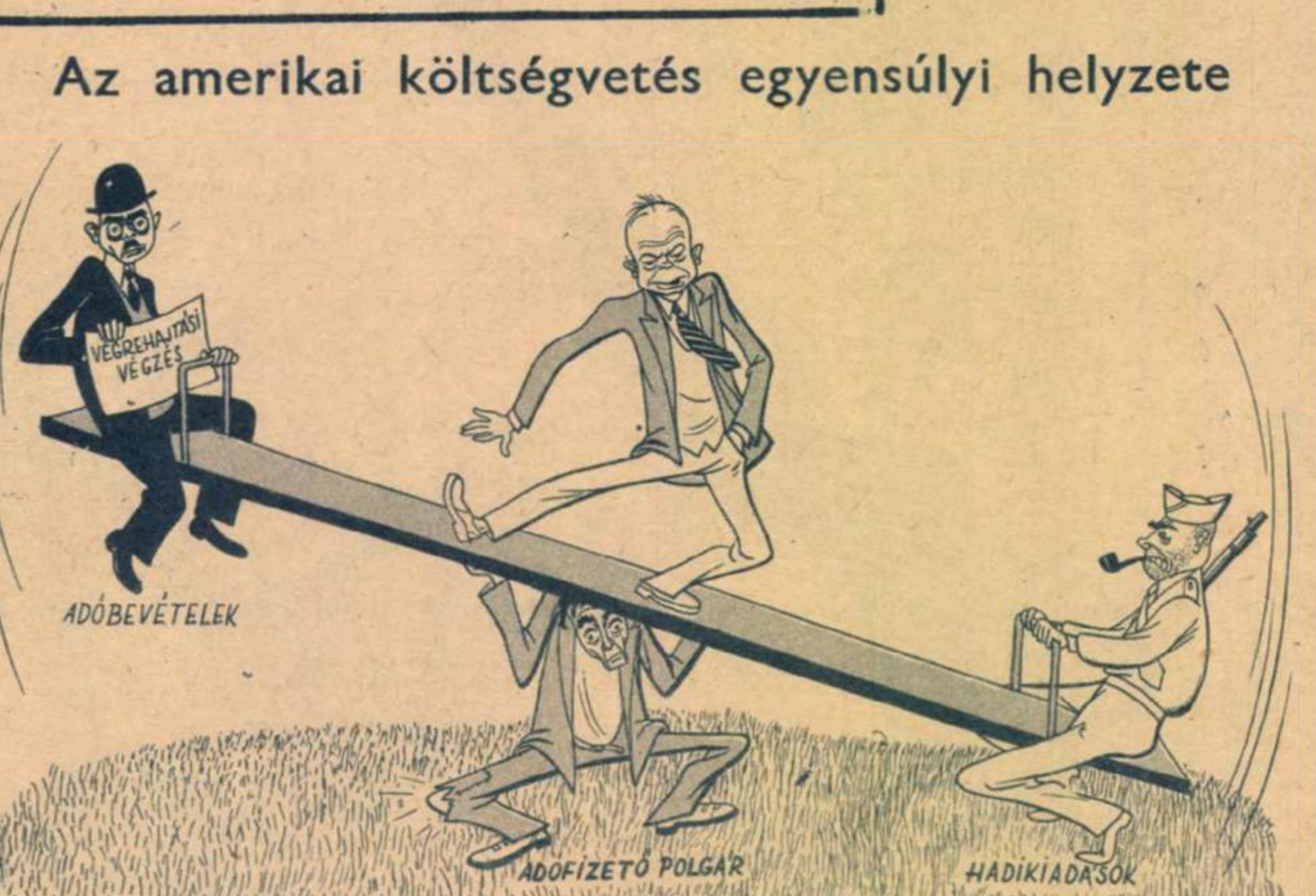

ŐSZI IDILL

Szabóné olyan asszony, akire azt szokták mondani, hogy „kardos menyecske". A menyecske koron ugyan már túl van, hanem a kardosságba csak annál inkább kezd belejönni. Nincs annak oka örvendezésre, akinek ő azt mondja, „majd én beszélek a fejeddel!" Márpedig Terkának most éppen azt mondja. Terka a lánya Szabónénak. Az a fej, amelyikkel Szabóné beszélni akar, olyan, hogy meg lehet azt nézni. Szép kislány Terka, még így ijedten is.

— Mi a baj, édesanyám? — kérdezi rémülten.

— Mi a baj, mi a baj! — adja vissza a szót Szabóné, akit különben brigadéros Szabónénak hivnak, lévén brigádvezető a termelőszövetkezetben. — Az a baj, hogy letöröm a derekadat, ha mégegyszer meglátlak avval a fiúval trafikálni!

— Az enyémet, édesanyám? — emeli fel Terka az ártatlan nefelejcskék szemét, mintha bizony más derék is szóbajöhetne az adott esetben.

— A tiédet bizony — biztosítja az anyja. — Csak mégegyszer meglássalak ott a traktor körül.

Terka nefelejcskék szemének a pillantása még ártatlanabbá válik, olyan ártatlan már, hogy nem lehet azt meghatottság nélkül nézni. De Szabóné állja a sarat.

— Milyen fiúról beszél, édesanyám? — rebegi Terka.

— Milyen fiúról, milyen fiúról! Mintha nem tudnád! Kovács Jani, a traktoros! Azt hiszed, vak vagyok? Már vele is beszéltem! Megmondtam neki ápertén, hogy nem azért küldte őt ide a gépállomás, hogy neked udvaroljon!

Ez már azért sok. Nefelejcsek ritkán szórnak villámot, de a Terka szemének a színe most már nem hasonlít a nefelejcsre. Inkább olyan, mint az égbolt vihar előtt. Most már mindegy, most már csak hadd jöjjön ki, ami a begyében van.

— Mi kifogása van édesanyámnak Jani... Akarom mondani az ellen a Kovács ellen?! — csattan fel.

— Nekem, lányom? Semmi. Inkább nagyon is kedvelem. Szorgalmas, ügyes, jóképű gyerek, azt meg kell hagyni...

Terka egyre kevésbbé érti a dolgot. Ügy kapkod levegő után, mint egy szárazravetett szép kis potyka:

— Hát akkor... Hát akkor... Mért nem mehetek a traktorhoz?

Szabóné megsimogatja a lánya arcát:

— Azért kislányom, mert Janinak... Akarom mondani annak a Kovácsnak most szántani kell... Minden perc drága, kár minden csepp esőért, ami kárbavész... Bő termést akarunk jövőre is! Nem tűröm, hogy a Janit... Akarom mondani azt a Kovácsot munkaidőben zavarjad! Mégegyszer mondom, meg ne lássalak többet a traktor körül, mert letöröm a derekadat!

Terka bánatosan lehajtja a fejét, csak akkor emeli fel, amikor az anyja újra megszólal:

— De máma estére meghívtam vacsorára a Janit... Akarom mondani azt a Kovácsot... Ott majd kibeszélgethetitek magatokat...

Nehogy a tekintélyen csorba essék, gyorsan hozzáteszi:

— No ugorj csinálni azt a vacsorát, mert letöröm a derekadat!

(g. m.)

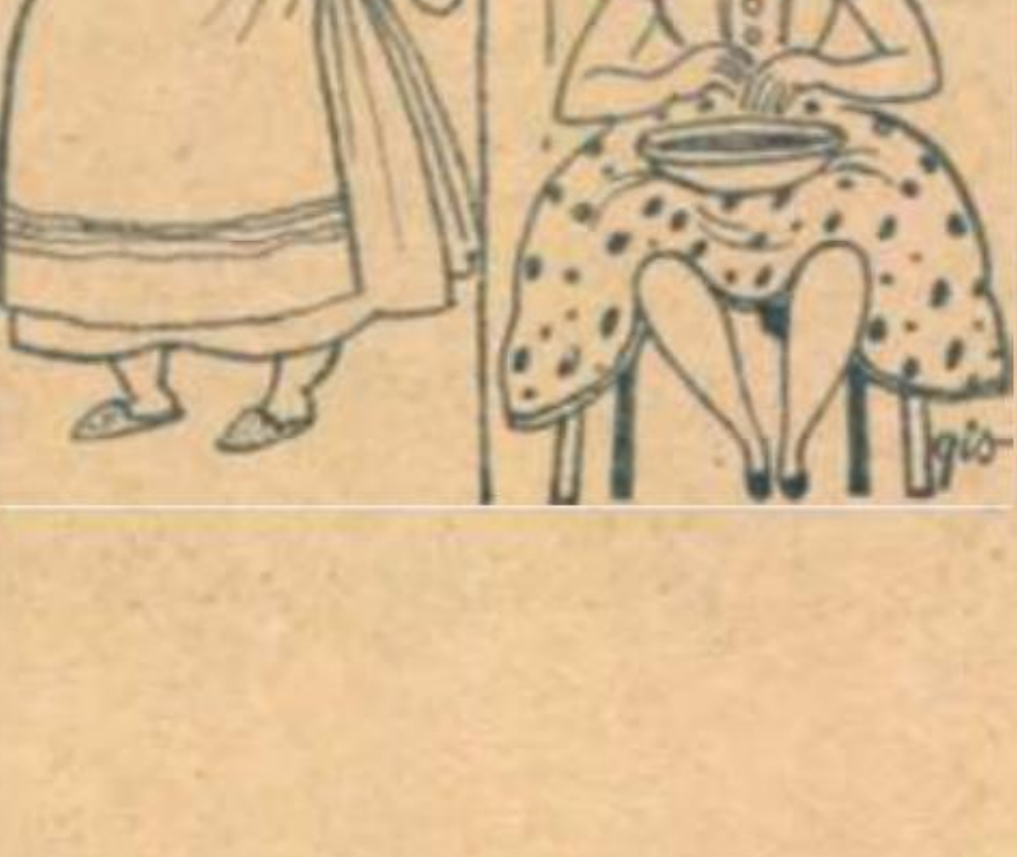

HETI KRÓNIKA

CHICAGOI VACSORA

A Demokrata Párt kétnapos konferenciát rendezett Chicagoban. Truman már a konferencia előtt kijelentette, hogy a republikánusok „menjenek a pokolba".

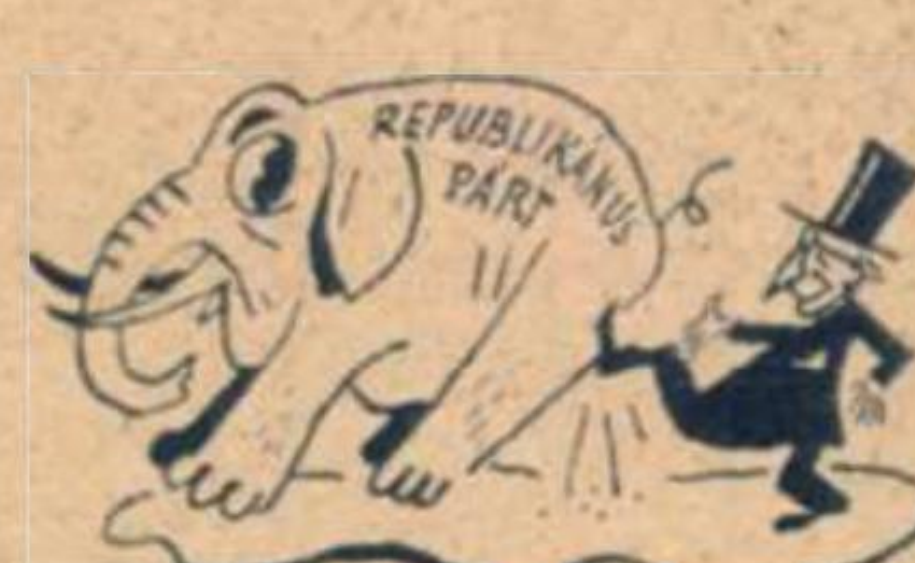

Ezek után el lehet képzelni, hogy miket jelentett ki magán a konferencián. A konferencia első estjén ezerötszázszemélyes vacsorát rendeztek. A vacsora minden résztvevője száz dollárt fizetett, de azt mondják, hogy maga a vacsorán elmondott Truman-beszéd megért legalább 20—30 centet.

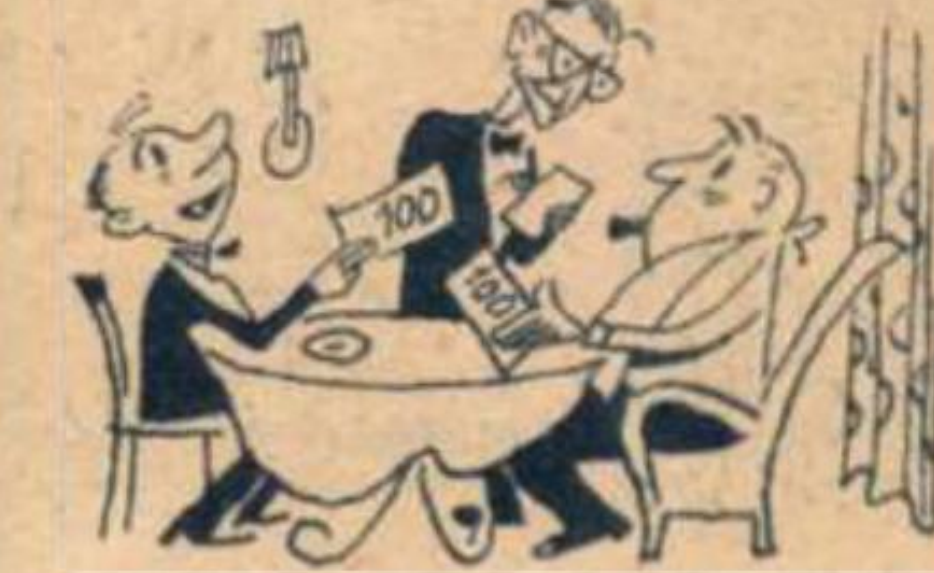

A volt elnök szószerint a következőket mondotta: „A republikánus kormányzat nem más, mint hajótörést szenvedett legénység, amelynek főtörekvése arra irányul, hogy Amerikában a gazdagokat gazdagabbakká, a szegényeket szegényebbekké tegye."

Ez az az eset, amikor az öreg hajótörött a puszta szigetről szamárfület, fügét és egyebeket mutat a süllyedő konkurrens hajónak.

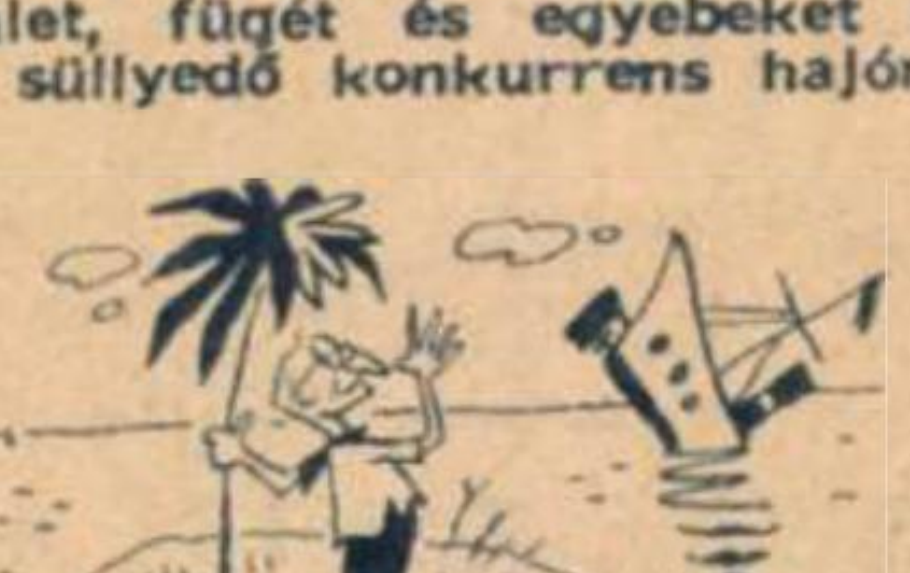

MARK TWAIN, MEG A WISCONSINI ŐRÜLT

Ne tévesszen meg senkit a cím: ez nem egy vidám régi eset, hanem egy szomorú új eset. McCarthy akit az amerikaiak — aránylag tapintatosan — az őrült wisconsini szenátornak neveznek, indexre tette Mark Twaint. Hiszen Mark Twain nem panaszkodhat, hogy odakerült, mert Amerikában nincs nívósabb társaság, mint McCarthy indexe: többek között Gorkij, Erenburg, Thomas Mann, Maupassant, Zola és Einstein is benne van abban.

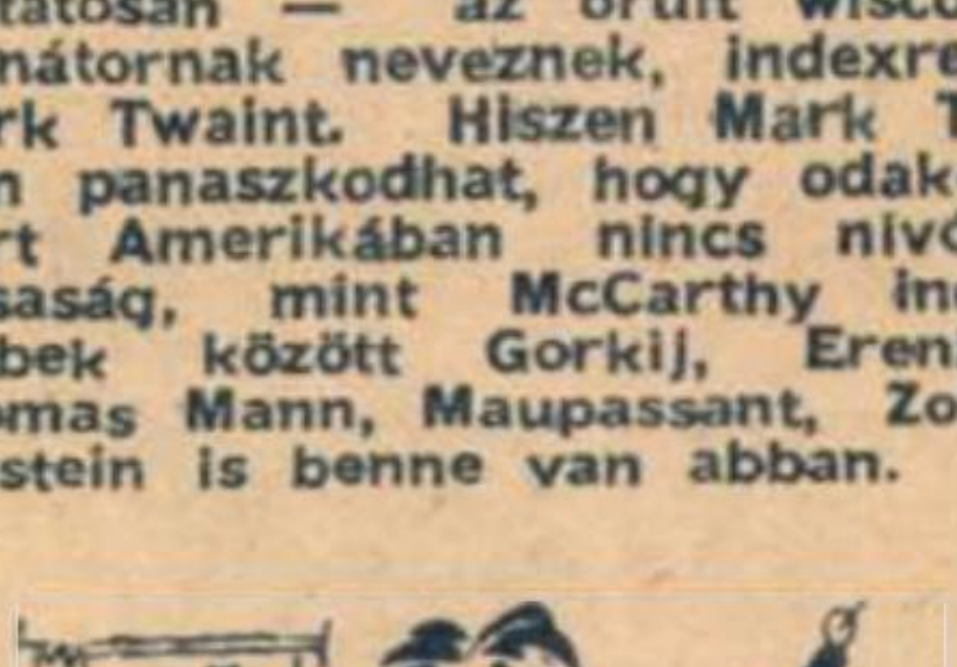

Most derül ki, hogy a könyvégető Göbbels milyen kicsi fiú volt — McCarthyhoz képest. „Ez a relativitás" — mondaná Einstein, ha nem volna indexen. Ha azonban Mark Twain élne, index ide, index oda, nem állaná meg, hogy ne közölje McCarthyval a következőket:

Mr. McCarthy, ön indexre tett engem, én nem tettem indexre önt és mégis az én könyveimet mindig olvasni fogják, önnek viszont néhány év mulva már a bírósági tárgyalása sem fog érdekelni senkit...

AKI LÁTNI AKARJA

Herriot, a francia nemzetgyűlés elnöke kijelentette: „Ellenzem az európai védelmi közösségről szóló szerződést, nem akarom ismét látni a Gestapot és az SS-t."

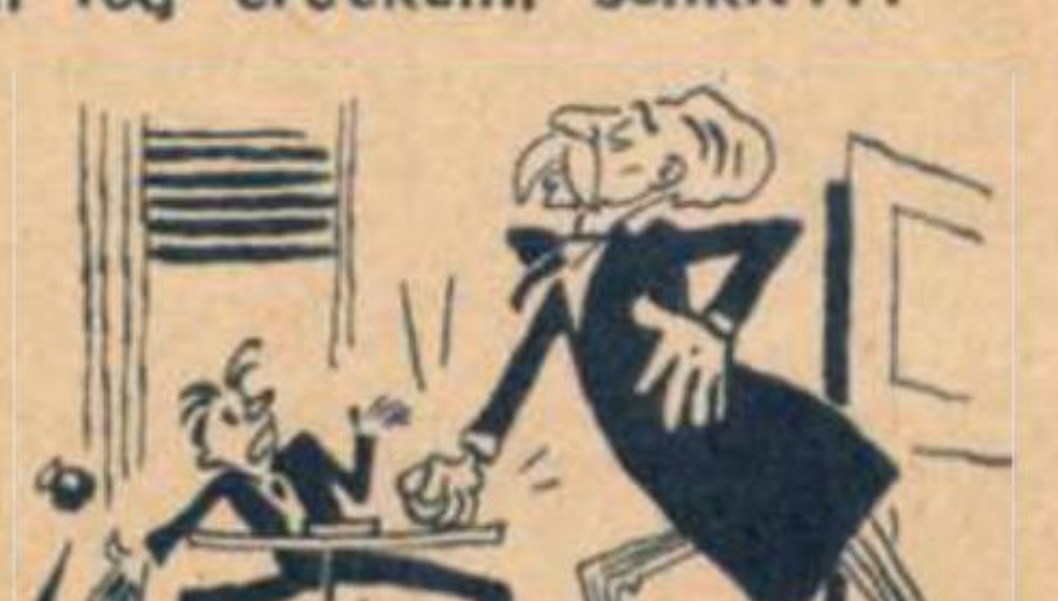

Valóban a Gestapo és az SS már bevonult egyszer Párizsba; most viszont beszökni készül, mint Ady Endre híres versében az ősz. Ha Adenauer álma valóra válna, Szent Mihály útján suhannának nesztelen — a Gestapo és az SS luxusautói. A franciák viszont behúzhatnák a fejüket a nyakukba, már azok, akiknek a fejét otthagynák a nyakukon.

Franciaországban senki sem akarja ismét látni a Gestapot és az SS-t, kivéve a Laniel-kormány tagjait. Talán azzal a meggondolással, hogyha megbuknak, SS-Obersturmführer még mindig lehet belőlük...

Amilyen éjszakai műszaknak nem szabadna lennie…

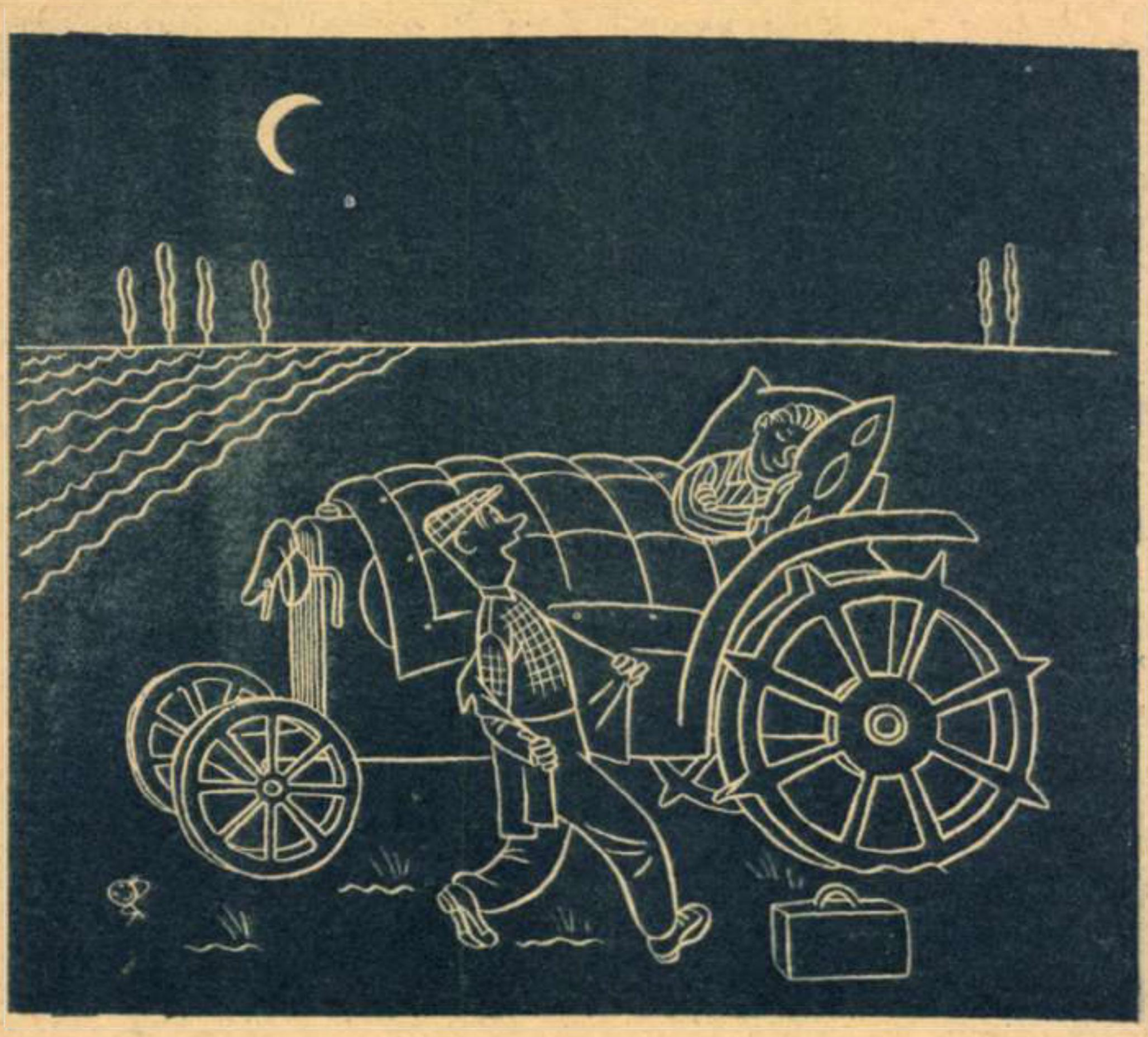

— Ébresztő! Váltás!

Ez aztán felelet a javából!

Egyes üzemekben nem használják fel a munkavédelmi célokra kiutalt összegeket.

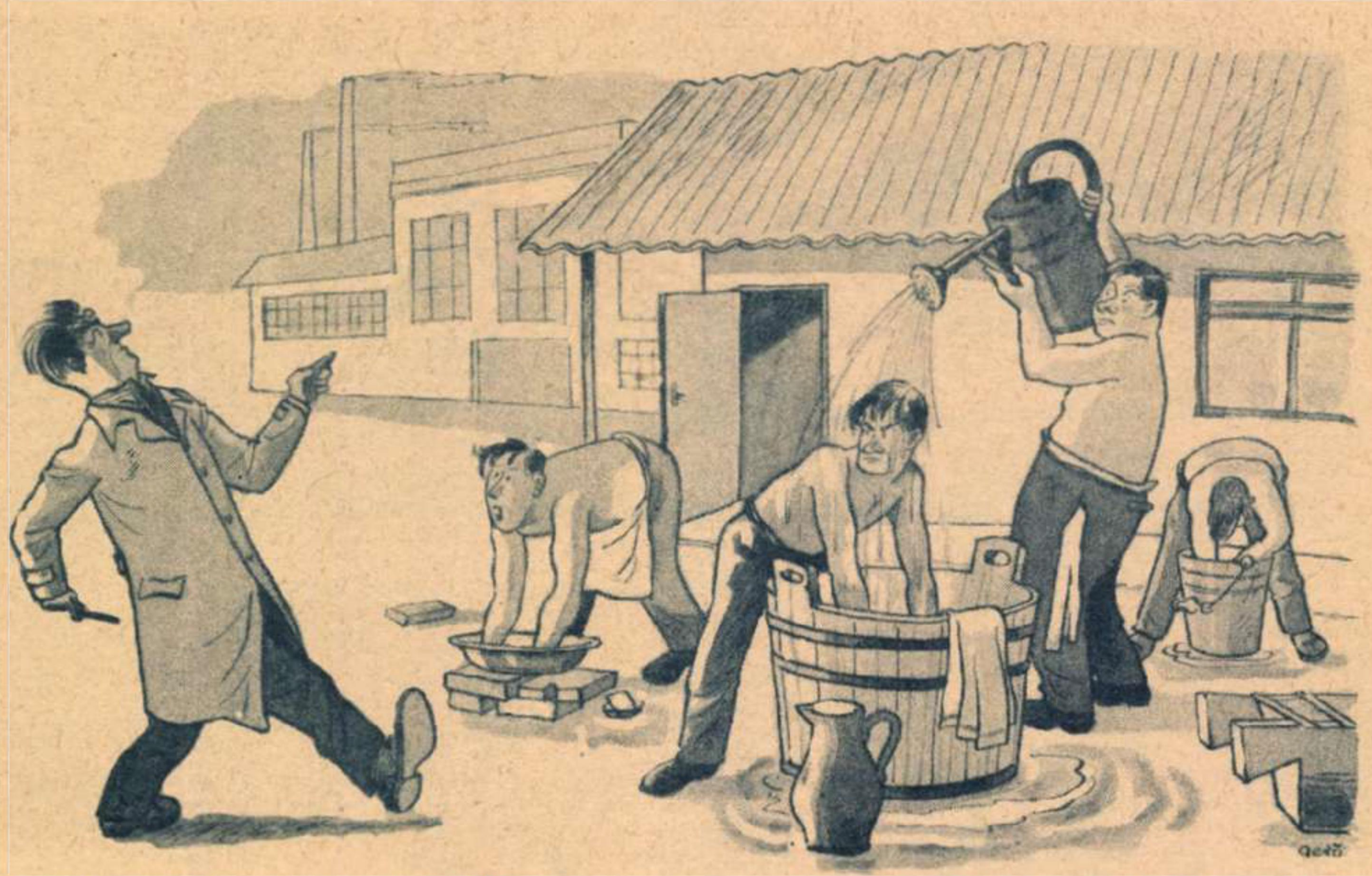

— Mondja munkavédelmi felelős szaktárs, mikor használja fel végre a fürdőnkre kiutalt ötvenezer forintot?
— Mit akar? Ezt a locsolót már abból vettem…

Kedves Fogyasztótársnők és Fogyasztótársak!

Ne csodálkozzanak a megszólításon! Megtudtam, hogy nemcsak szak-, baj-, munka-, kar- és kor-, de fogyasztótársak is vagyunk. Fogyasztunk ruhát, cipőt, bútort, élelmiszert, tüzelőt, italt, dohányt, áramot, gázt, levegőt és még sok, sok egyebet. Most, ebben a pillanatban is mindenfélét fogyasztunk mindnyájan, fogyasztunk születésünktől halálunkig. Az áruházak kirakataiban meglátjuk a fogyasztanivalót, meglátjuk, megszeretjük, megvásároljuk és elfogyasztjuk. A meglátástól a megvásárlásig eltelik némi idő, amíg megkeressük a pénzt a vásárláshoz, de ez a fogyasztási folyamat szerves tartozéka, mert a pénzért számtalan olyasmit termelünk, amit mások fognak meglátni, megszeretni és elfogyasztani.

Persze, a meglátott és megszeretett ruhában, cipőben gyakran csalódunk, ahogy a megláláskor megszeretett szerelmes sem felel meg mindig a várakozásnak. De, ha a várakozásnak meg is felel, vajjon hol van az megírva, hogy a kaphatónál szebb, ízlésesebb, jobb minőségű árut nem lehet gyártani? A józan ész azt feleli erre: sehol. Pedig meg van írva, — illetve meg volt írva.

A tervezők és mérnökök eddig saját ízlésük alapján határozták el, hogy a következő évnegyedben az asszonyok nagyvirágos ruhát fognak hordani. És az asszonyok nagyvirágosat hordtak. Máskor meg kockásat gyártottak a gyárak, s ha valakinek olyan kitekert ízlése volt, hogy pöttyöset akart viselni, bizony hoppon maradt.

Fogyasztótársi kötelességemnek érzem felvilágosítani önöket arról, hogy a fogyasztói cím ma már nemcsak kellemetlen és kellemes kötelességekkel, de különböző hasznos jogokkal is jár.

Megtudtam, hogy ezután mi, fogyasztók határozzuk el, mit akarunk fogyasztani.

A Könnyűipari Mintabolt Vállalat négy gyönyörű, új üzletében úgy éreztem, mintha hirtelen átugrottuk volna a fejlődés nehézségeit, mintha már hosszú évekkel előbbre tartanánk. Megszoktam a kurta, hideg, kimért kiszolgálást, tehát nagyon elcsodálkoztam, amikor a Lenin-körúti nőiruha Mintaboltban három kiszolgáló sietett elém. És kedvesen, mosolyogva kérdezték meg, hogy mit kívánok fogyasztani. A feleségemnek kívántam „valamit" a születésnapjára. Végignéztem harminc-negyven különböző szabású kabátot, húsz különféle blúzt, ki is választottam a kedvemrevalót, de valahogy még sem voltam egészen megelégedve. Másfajtát kerestem.

— Több nincs egyelőre, — sajnálkozott változatlanul kedvesen a kiszolgálónő, aki gondjaiba vett, — de, ha kívánja, lesz! — azzal előrántotta noteszét és felírta különleges kívánságomat.

Felírta és közben elmondta, hogy miért írja fel. A fogyasztók kívánságait a Zsédely-mozgalom keretében, rövid úton továbbítják a gyárhoz. A gyár kísérleti végeket gyárt a kívánt anyagból, a másik gyár kísérleti blúzokat, szoknyákat, kabátokat készít a kívánt szabás szerint, — aztán következik a kísérlet második része, — az eladás.

Vannak anyagok, amelyek órák alatt elkelnek. Ezekből nagy a kereslet, nyilván megnyerte a fogyasztók tetszését. Ezekből sokat kell gyártani. Más anyagok és fazonok pedig hetekig a polcokon pihennek. Az utóbbiak lemaradtak a szépség, a minőség nagy versenyén. Beszüntetik a gyártásukat.

Így határozzuk el mi, fogyasztók, hogy mit akarunk viselni.

De nemcsak a női ruhába van beleszólásunk. A Szent István-körúton, a Kiss József-utcával szemben Cipő-Mintabolt van; a Kristóf-téren Textilméteráru; a Szervita-téren elhatározhatjuk, milyen legyen jövőre a gyermekruhadivat.

Érdekes kísérletek e kísérleti boltok: De, ha Ön is segít, kedves Fogyasztótársnőm és Ön sem vonja ki magát, tisztelt Fogyasztótárs, akkor a kísérlet sikerrel jár. A fogyasztási funkciók közé besoroljuk a tervezést és a választást, s csak aztán vásárolunk, fogyasztunk.

A tervezőknek és a mérnököknek persze marad munkájuk elég. A fogyasztók ötleteit kivitelezni, kívánságaikat teljesíteni bizony nem kis dolog. Ha pedig valami jó ruhaminta az eszükbe jut, látogassanak el egy Mintaboltba, hiszen ők is fogyasztók és javasolják valamelyik eladónak! Kívánságuk a noteszba kerül és azt rövid úton a gyárhoz továbbítják. Aztán a mintavégekből mi majd eldöntjük, hogy tetszik-e, vagy nem tetszik.

ORSZAGH GYÖRGY

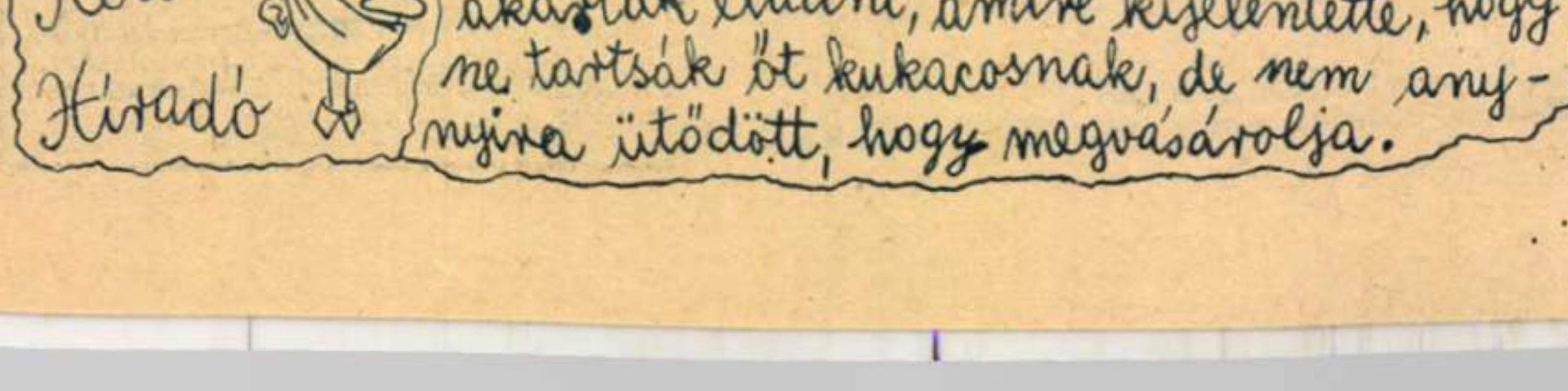

Hangtalan Heti Híradó

Ennek a bácsinak → a Közértben kukacos és ütődött szilvát akartak eladni, amire kijelentette, hogy ne tartsák őt kukacosnak, de nem annyira ütődött, hogy megvásárolja.

Egy csendes budai utcában

(Megszűnt a közlekedési bemondó)

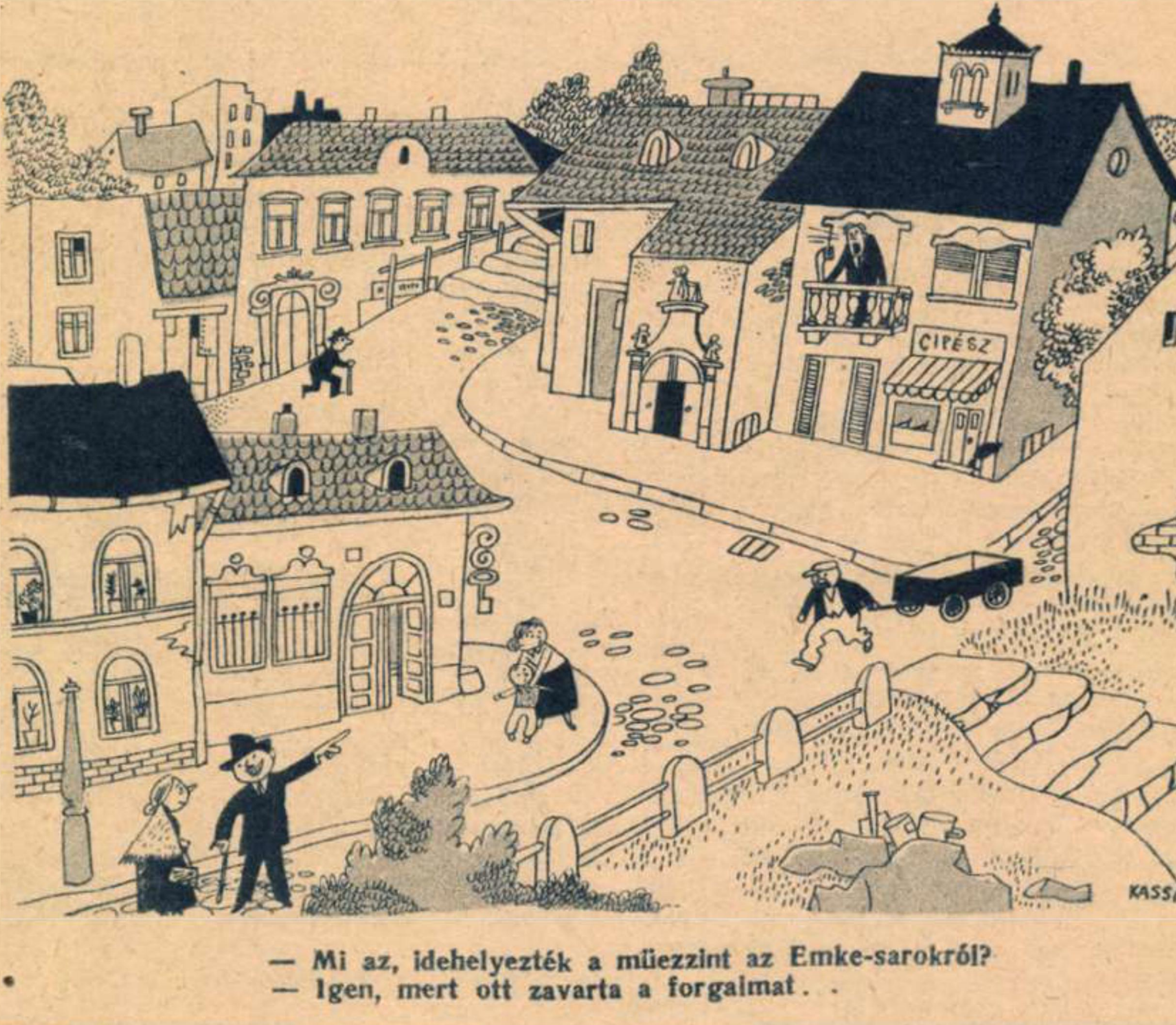

— Mi az, idehelyezték a müezzint az Emke-sarokról?
— Igen, mert ott zavarta a forgalmat. .

EGYES IGAZGATÓK FIGYELMÉBE

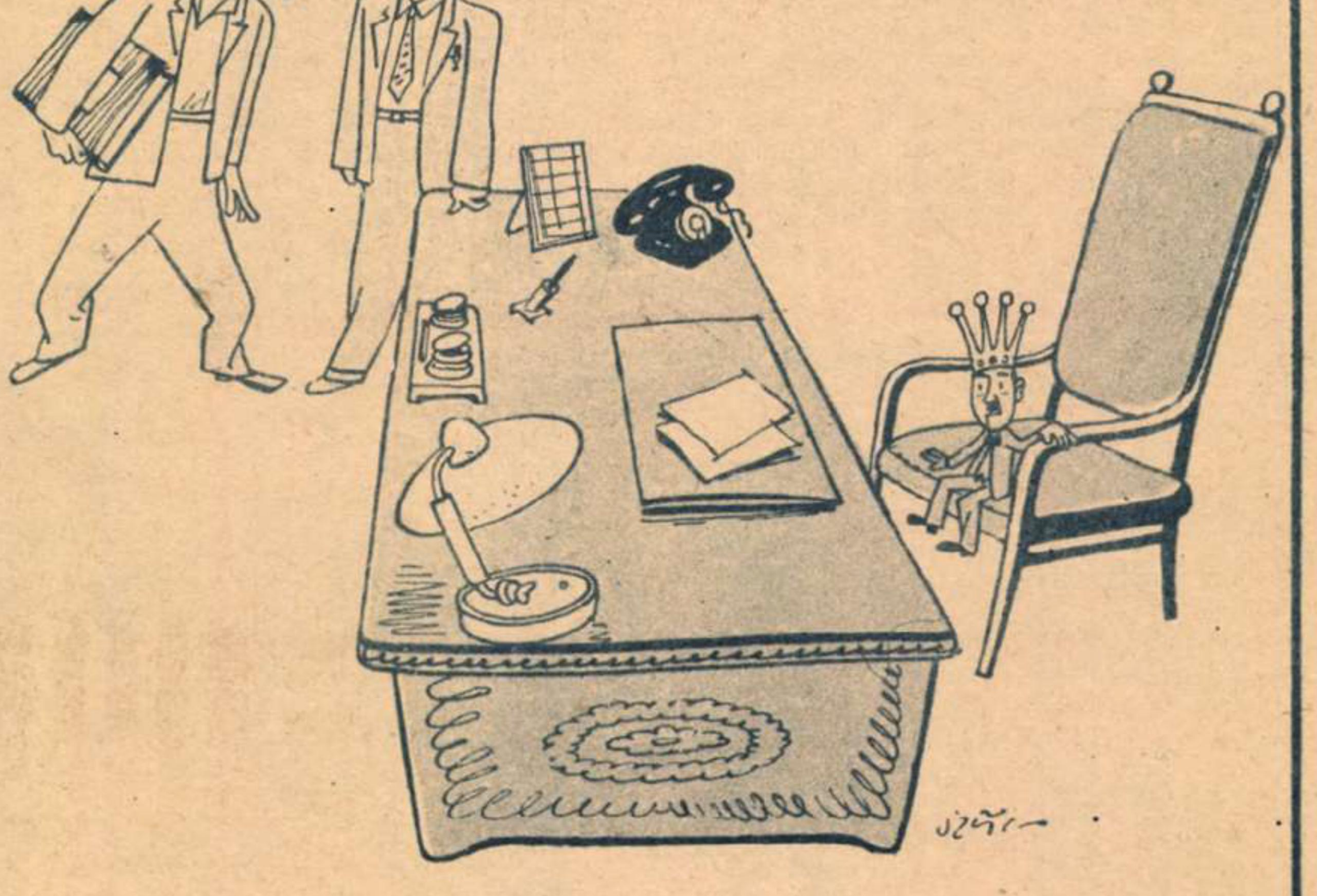

—MI TÖRTÉNT AZ IGAZGATÓNKKAL ?!
—MEGBIRÁLTÁK ÉS ILYEN KIS KIRÁLY LETT BELŐLE…

„Tehenet, anyakocát minden háztáji gazdaságba!“

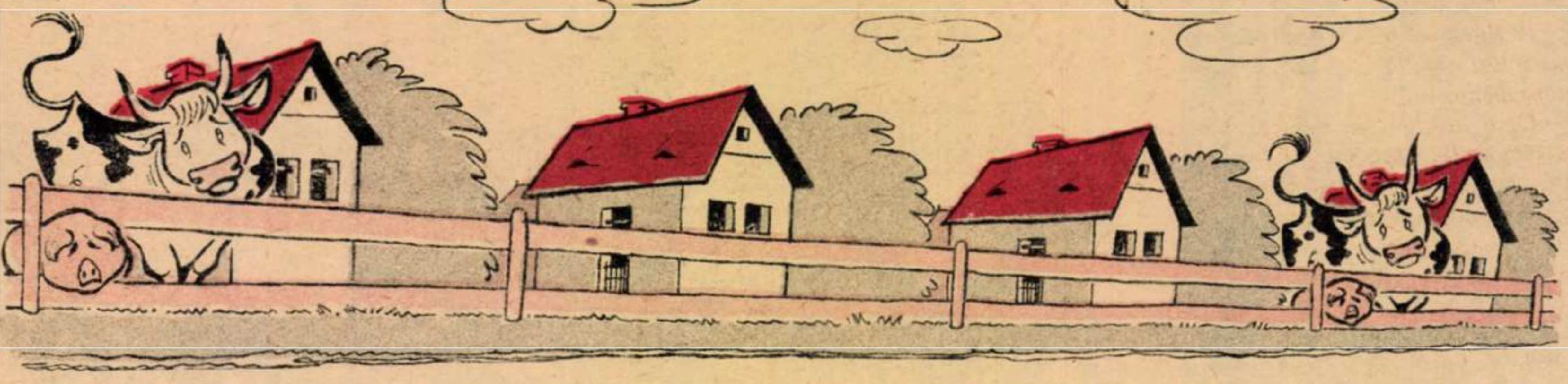

A termelőszövetkezetek kongresszusa előtt így volt…

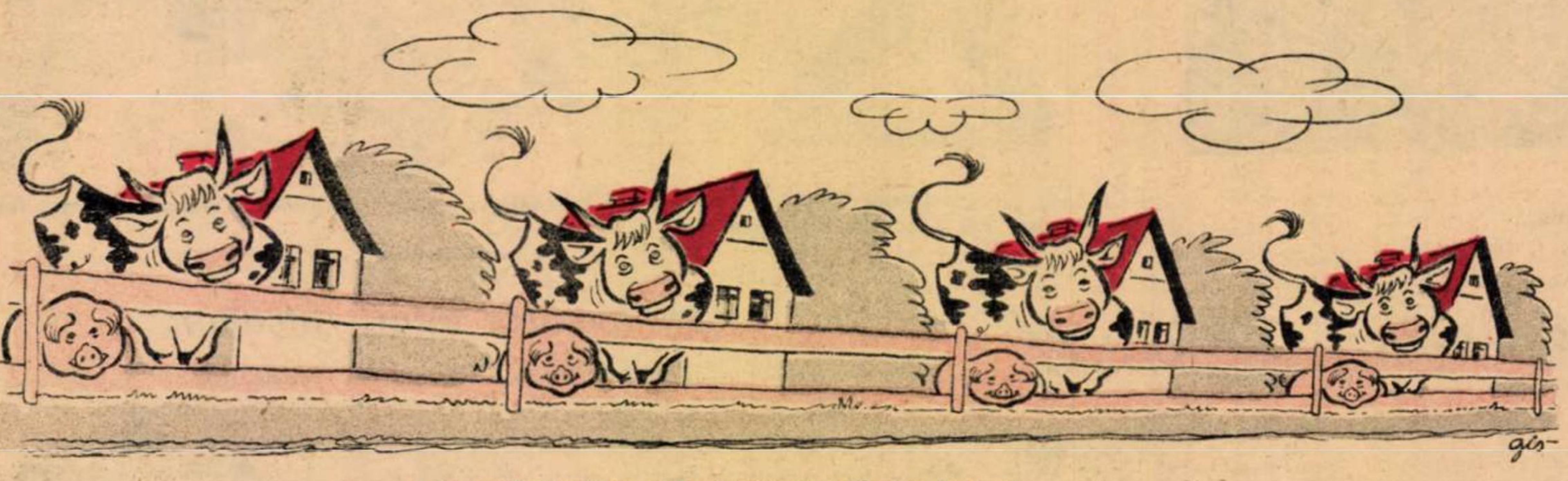

A termelőszövetkezetek kongresszusa után így legyen!

ALMASZÜRET

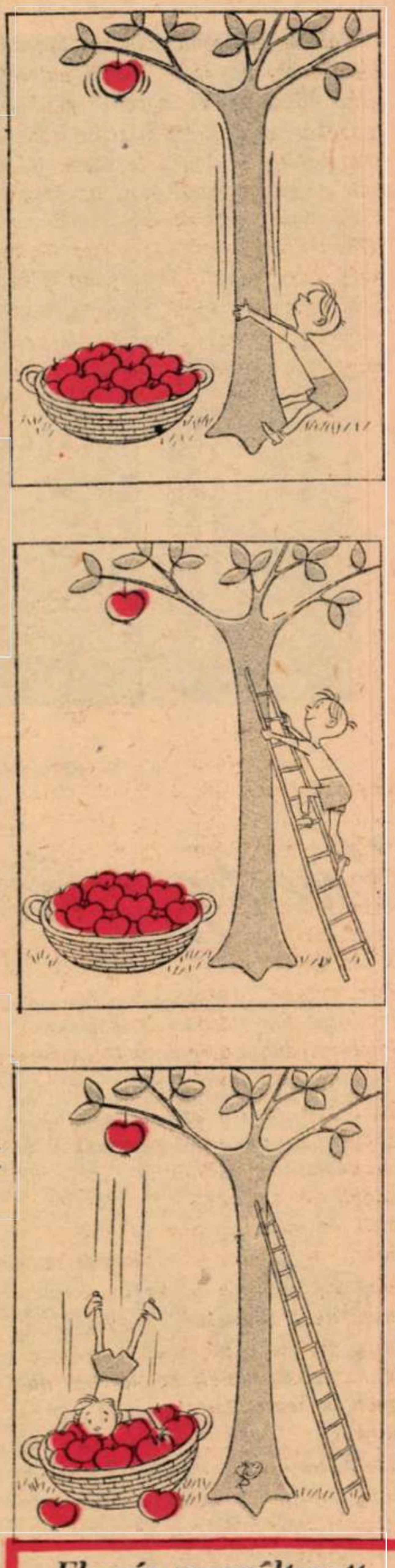

Traccsprofil

Évtizedekig tartó gondos tanulmányozás után rájöttem, hogy a budapesti fodrászüzletek különböző témakör szerint tagozódnak. Mindegyiknek megvan a maga traccsprofilja. Hosszú esztendőkön keresztül borotválkoztam egy Rákóczi-úti üzletben, ahol a segédek kizárólag ügetőversenyről csevegtek a vendégekkel és a kollégákkal.

— Bendeguz régi esedékesség, kölnit parancsol? — súgták a fülembe a művelet végén.

Térhátrányról, munkaformáról, 29 másodperces körről, célfotóról és titkos tippekről sugdolóztak szűnni nem akaró buzgalommal.

Később a Bajcsy-Zsilinszky úton dolgoztam és egy környékbeli fodrászt látogattam. Itt soha nem beszéltek másról, csak evésről.

— Tessék benézni a Meinlhoz, remek ementálit kapni. Haj marad?

A haj maradt, de az ementáli elfogyott, mire odaértem. A tippet minden esetre megköszöntem, ha nem is futott be. Ebben az üzletben minden segéd zamatosan meséllte el, milyen ebédet fogyasztott, néha a vendégek is elhencegtek egy-egy sikerültebb lakomával. Pontosan tudtuk, hol lehet citromot kapni, melyik őstermelő hol árulja a frissen előállított tojást.

A dohányutcai boltban az üzlet dolgozói és vendégei úgy éltek, mint egy kis család. Sportcsalád. Másról, mint futballról nem illett beszélgetni. Puskást itt mindenki Öcsinek emlegette, mindenki közölt róla apró intimitásokat, mindenki totószakértőnek bizonyult és hétfőn nem jóreggelttel köszöntünk egymásnak, hanem így hangzott az üdvözlés:

— Hány találata volt?

Ahogy nőtt a szakállam, úgy nőtt ismeretségi köröm a budapesti fodrászok birodalmában. Rábukkantam a csendes Múzeum-körúton olyan üzletre, ahol mindenki horgászásról beszélt, halkan, suttogva, a műveletet megillető csendes megilletődéssel. Akadt olyan üzlet, ahol bélyeggyűjtésről csevegtek, másutt turisztikáról, ismét másutt a nemes sakkjáték gyönyöreiről, izgalmas vitákkal fűszerezve egy-egy játszma élénk fordulatait.

— Hát magáról a fodrászatról már senki sem beszél ebben a városban? — tűnődtem.

Az élet, amelyet már több kollégám „nagy regényírónak“ nevezett, gyorsan válaszolt erre a töprengésre. Egy bizonyos vállalat vezetőjének előszobájában várakoztam. Két fiatal nő pepecselt az íróasztalok körül, halkan tereferéltek. Belépett egy jóképű fiatalember, lenyalt frizurával, ingujjban, benfentesen.

— Nem kerestek? — kérdezte a lányoktól.

— Nem, — felelte az egyik. — Fodrásznál voltál Lajos?

— Igen.

— Rögtön észrevettem.

Lajos hátrasimította a búra alól kikerült haját és méltatlankodva szólt:

— Mondtam, hogy itt elől ne vágjanak sokat, mégis úgy megkopasztottak, mint egy csibét… És a választék is ferde egy kicsit…

— Az semmi, — felelte a barna lány, — én szerdán ondoláltattam, utána olyan sprőd lett a hajam, nézd csak Iluskám…

Iluskám megtapogatta és ettől kezdve hármasban negyedórát vitatkoztak a hideghullámokról.

Végre találtam egy helyet, ahol kizárólag fodrászatról beszélnek.

(stella)

EMLÉKTÁBLA

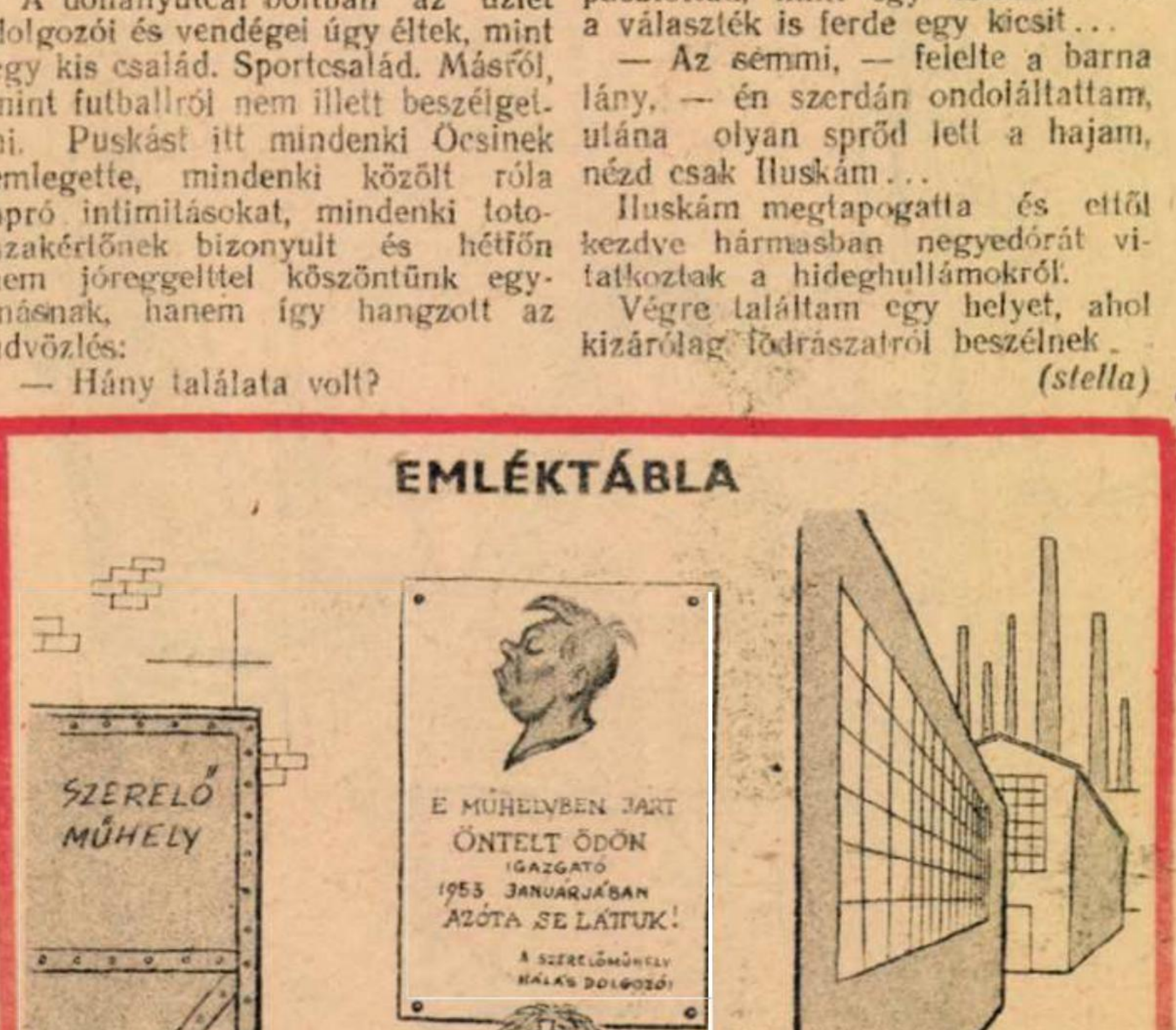

Az öregek padján

„Termelőszövetkezeteink nagyobb gondot fordítanak ezentúl az öregekre…“ (A termelőszövetkezeti tanácskozás határozata.)

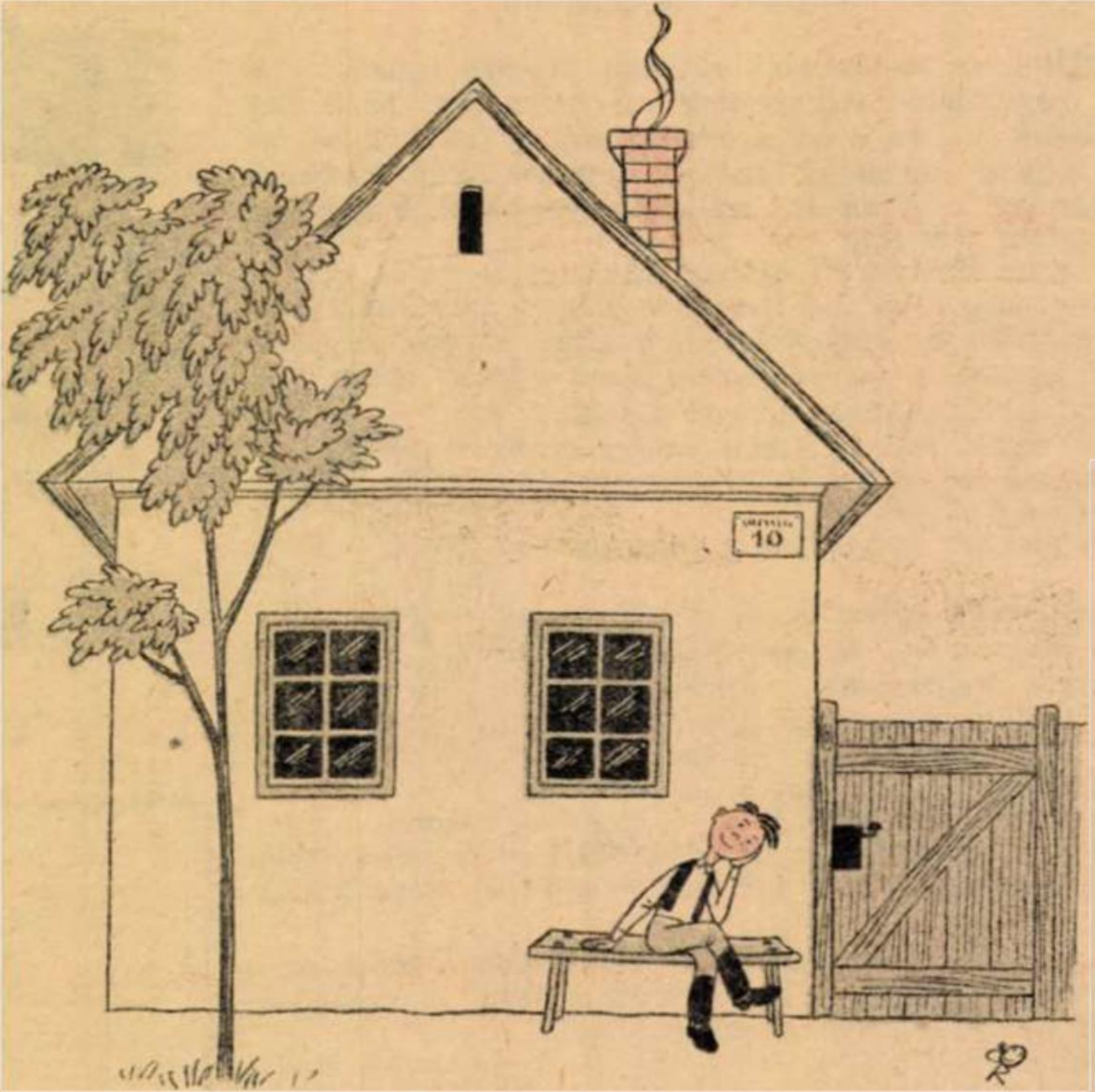

— Most már nyugodtan öregszem meg…

Ahol sok volt a munkaegység…

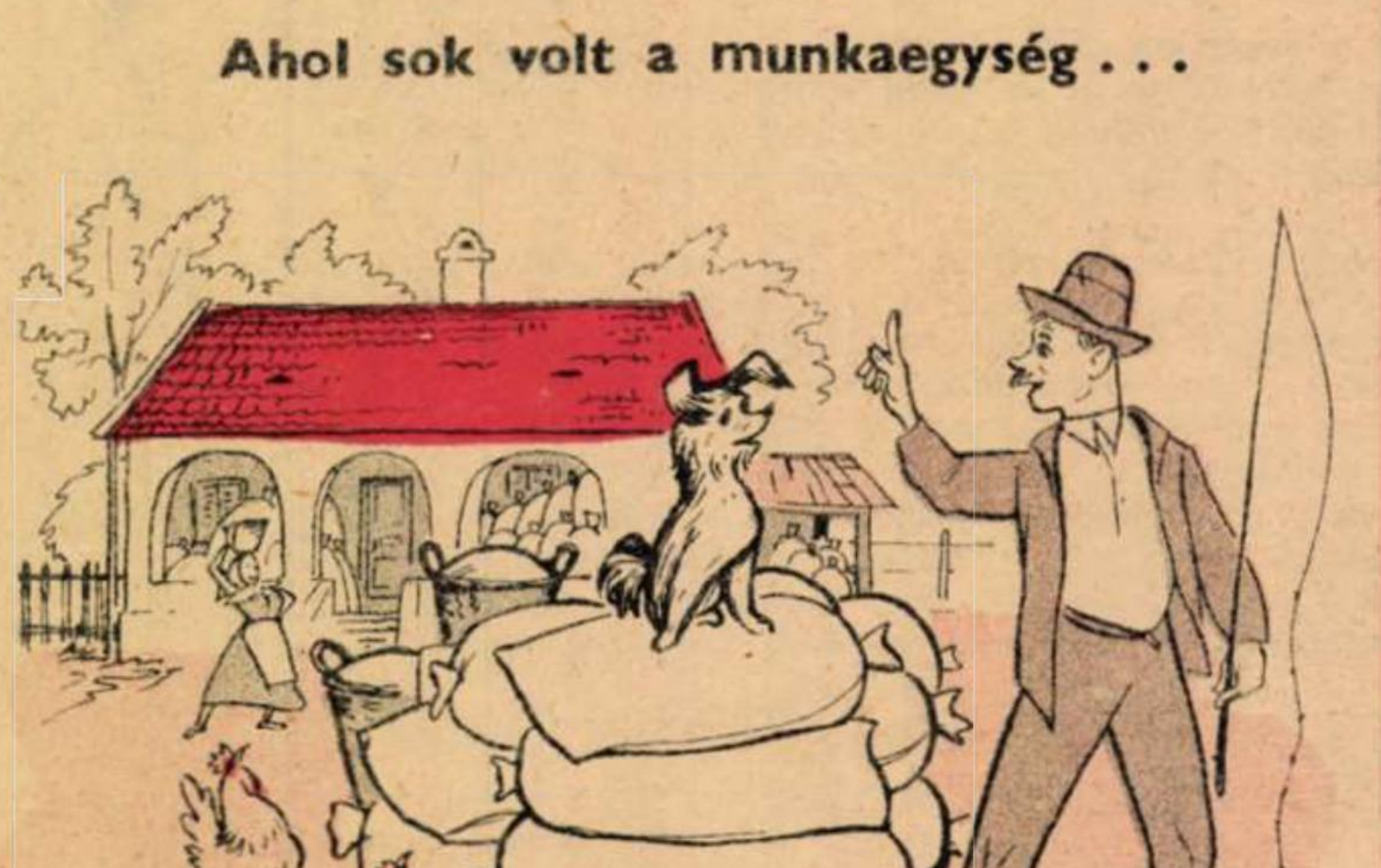

— Meddig őrizzem itt a zsákokat, gazdám?
— Csak addig, Morzsa kutyám, amíg felépítjük a pótkamrát!

Elemér megváltozott

Fentnevezett Elemért évek óta ismerem, de eddig még egyszer sem dicsekedtem el vele. Elemér ugyanis — finoman szólva — nem örvend túlnagy népszerűségnek. Elemérnek ugyanis — megintcsak finoman szólva — nem a legkellemesebb a természete. Kevésbbé finoman szólva Elemér udvariatlan, goromba fráter, aki a villamosra való felszállásnál félrelöki a nőket, az autóbuszra való felszállásnál pedig — miután az gyorsabban elindul — még a férfiakat is. Annál nagyobb volt tehát a meglepetésem, amikor tegnap a hatos villamos megállójánál megpillantottam — Elemért, amint éppen mélységes udvariassággal előreengedett a felszállásnál egy nőt. Örömmel regisztráltam, hogy Elemér megváltozott. Meg is mondtam neki:

— **Látod, Elemér,** ez szép dolog volt! Ez a helyes!

— Hát persze! — bólintott Elemér. — Most már zárva tartják a csapóajtókat, csak nem fogom én leereszteni azt a nehéz ajtót…

Jók az emberek

Nálunk az üzemi konyhán igazán jól főznek, de azért kisebb baleset néha előfordul. Tegnapelőtt például a szakács elfelejtette kiszedni a paprika belét, s így a lecsóban több volt a paprikamag, mint az összes többi anyag együttvéve. Ez önmagában még nem lett volna olyan nagy baj, de ez a lecsó ízére is kihatott: égetett mint a tűz és marcangolta az ember torkát. Könnyek tolultak a szemébe annak, aki ette.

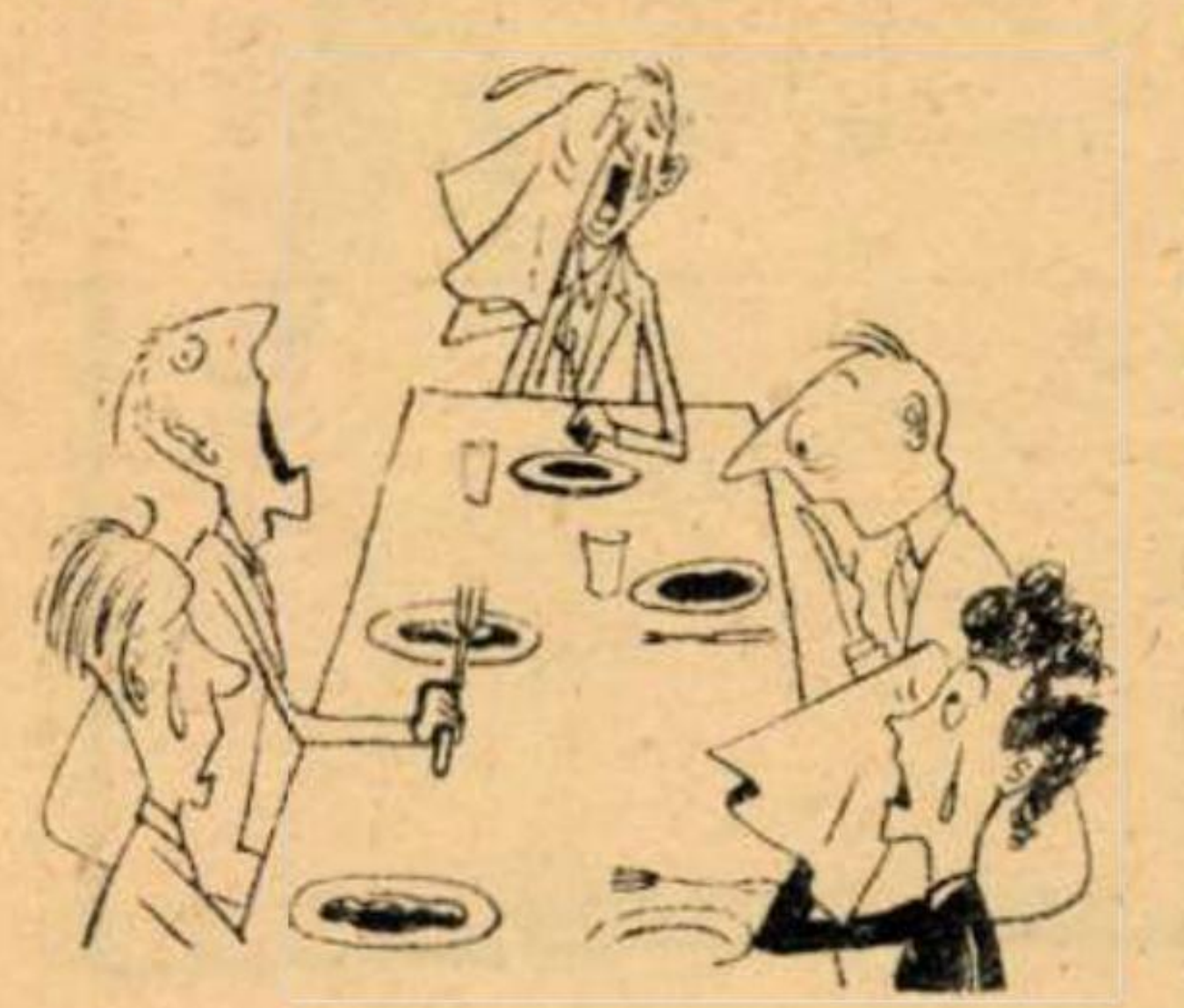

— Ezt nem lehet megenni, — pihegte Jolánka, az igazgató titkárnője. — Már hogyne lehetne! — vágta rá rákvörösen az erőlködéstől Vastag Ede főkönyvelő, aki mindig másvéleményen volt, ha nem ő mondott először véleményt. Feledi Béla, a levelezési osztály másodiktatója erre buzgón bizonygatta, hogy így főzik azt Szegeden is, ő csak tudja, hiszen dédnagyapja katonai szakács volt Szegeden még negyvennyolcban. Így aztán nem csoda, hogy Kenéz Lali, aki csak egyszerű bérelszámoló a vállalatnál, szótlanul kanalazta magába a méregerős ételt és mégcsak nem is krákogott hozzá, mindössze homlokán és nyakán dagadtak ki az erek. Szóval mindenki igyekezett megmutatni, hogy erősebb a paprikánál, még Jolánka is csipegetett belőle, bár nagyon nehezen tartotta már vissza könnyeit. Igaz, Feledi kartárs is többizben nyúlt zsebkendője után, hogy kifújja az orrát, de tekintete minduntalan találkozott Vastag Ede szúrós szemöldökével, s így megkezdett mozdulata mindig félbemaradt.

Ekkor lépett be Amália néni az expedícióból. Borús tekintetén, szomorú arcán rögtön meglátszott, hogy valami bánata van. Leült a többiek közé, csendesen maga elé bámult pár pillanatig, aztán halkan felsóhajtott:

— Meghalt szegény Gyurika...

Két vastag könnycsepp gördült le erre Jolánka arcán.

— Pedig csak tavaly kaptam, — panaszolta Amália néni most már hangosabban.

— Csak tavaly? — suttogta Feledi kartárs és erősen kifújta orrát nagy, kockás zsebkendőjébe. Kenéz Lali meg kezefejével dörzsölte szét szeméből a könnyet.

— És milyen szép kanári volt! — panaszolta tovább bánatát a néni.

— Szegényke, — sóhajtotta Vastag Ede és sűrűn potyogtak a könnyei, de férfi létére nem szégyelte. Jobban sírt, mint tavaly a saját anyósa temetésén. Jolánka már hangosan zokogott, Lali pedig hörögve-fuldokolva kapkodott levegő után, annyira fojtották a könnyek. Egyedül Feledi kartárs őrizte meg a helyzethez méltó komolyságát: diszkréten elővette zsebkendőjét és abba törölte kicsorduló könnyeit.

Amália néni a nagy együttérzéstől elérzékenyülten sóhajtozott, majd könnyein át mosolyogva, meghatottan rebegte:

— Istenem. Milyen jók az emberek...

JÓZSEF FARKAS

Naiv kormányfő

Az USA 385 millió dollár segélyt ígért Lanielnek a vietnami háború folytatására

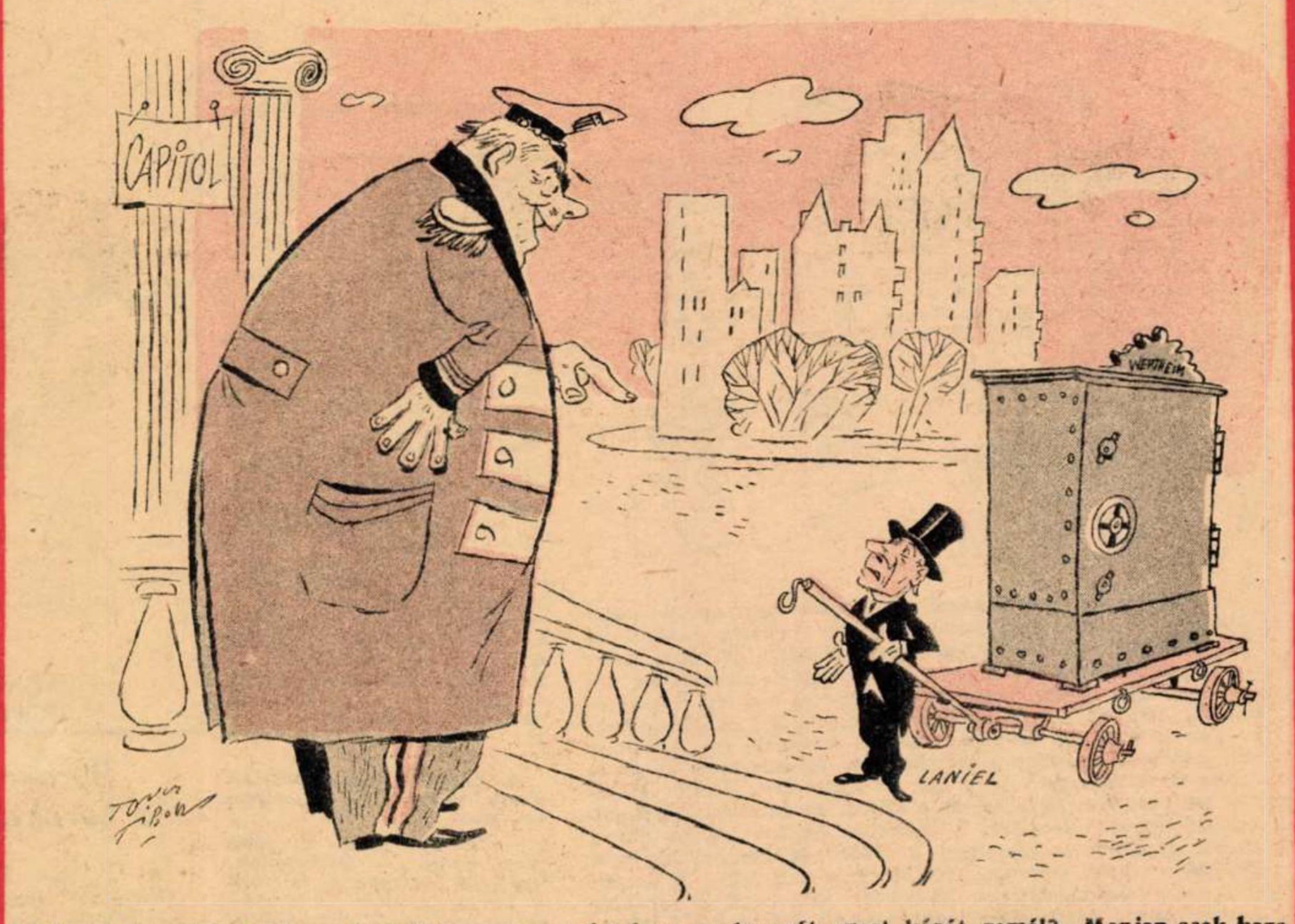

Washingtoni portás: Naiv ember! Maga ugye azért hozza a kasszát, mert kápét remél? Menjen csak haza és lesse a csomagkihordót! De aztán óvatosan bontsa fel a csomagot, mert robban!

A SOROMPÓ KÖZBESZÓL

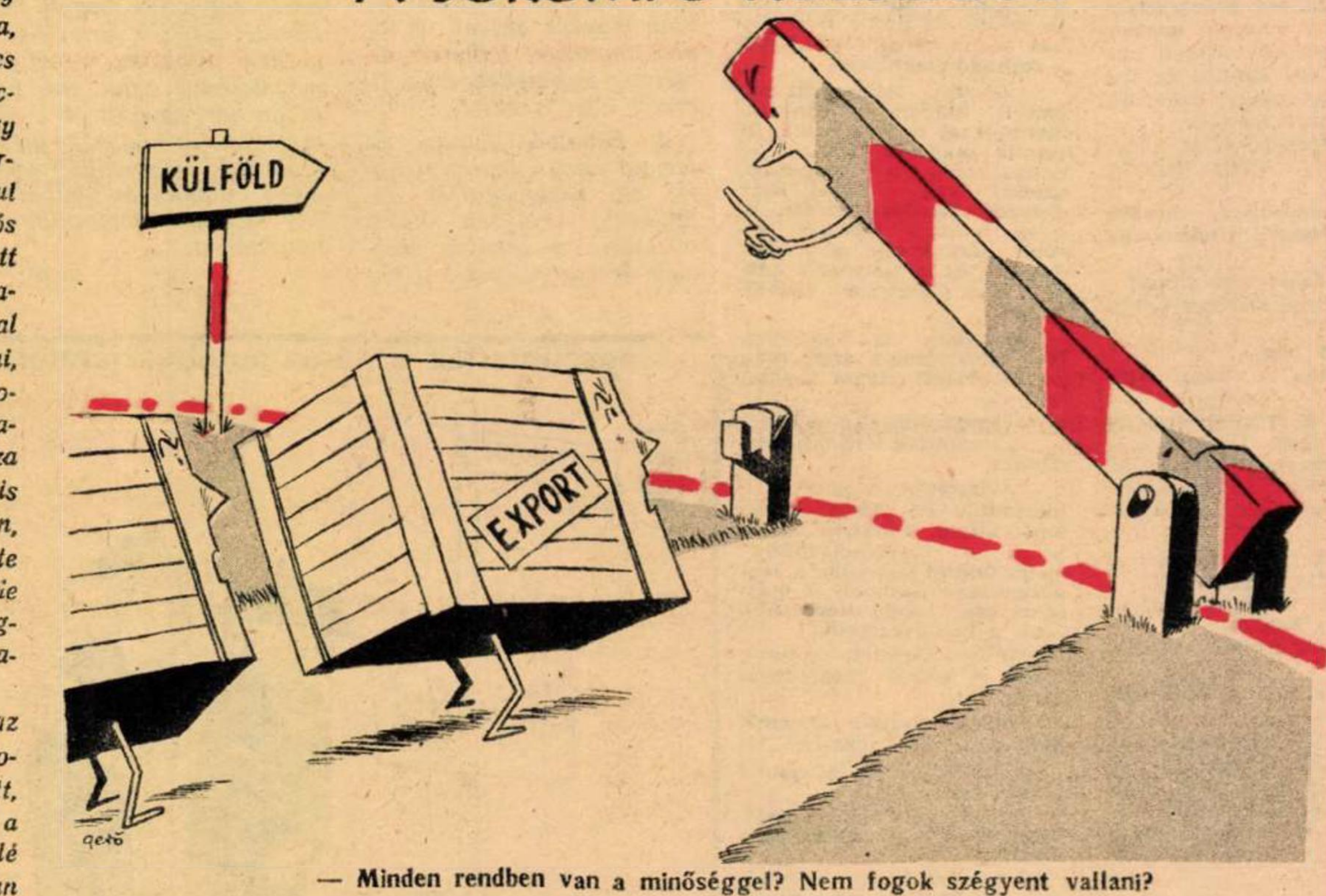

— Minden rendben van a minőséggel? Nem fogok szégyent vallani?

Toboroznak Svájcban az idegenlégió számára

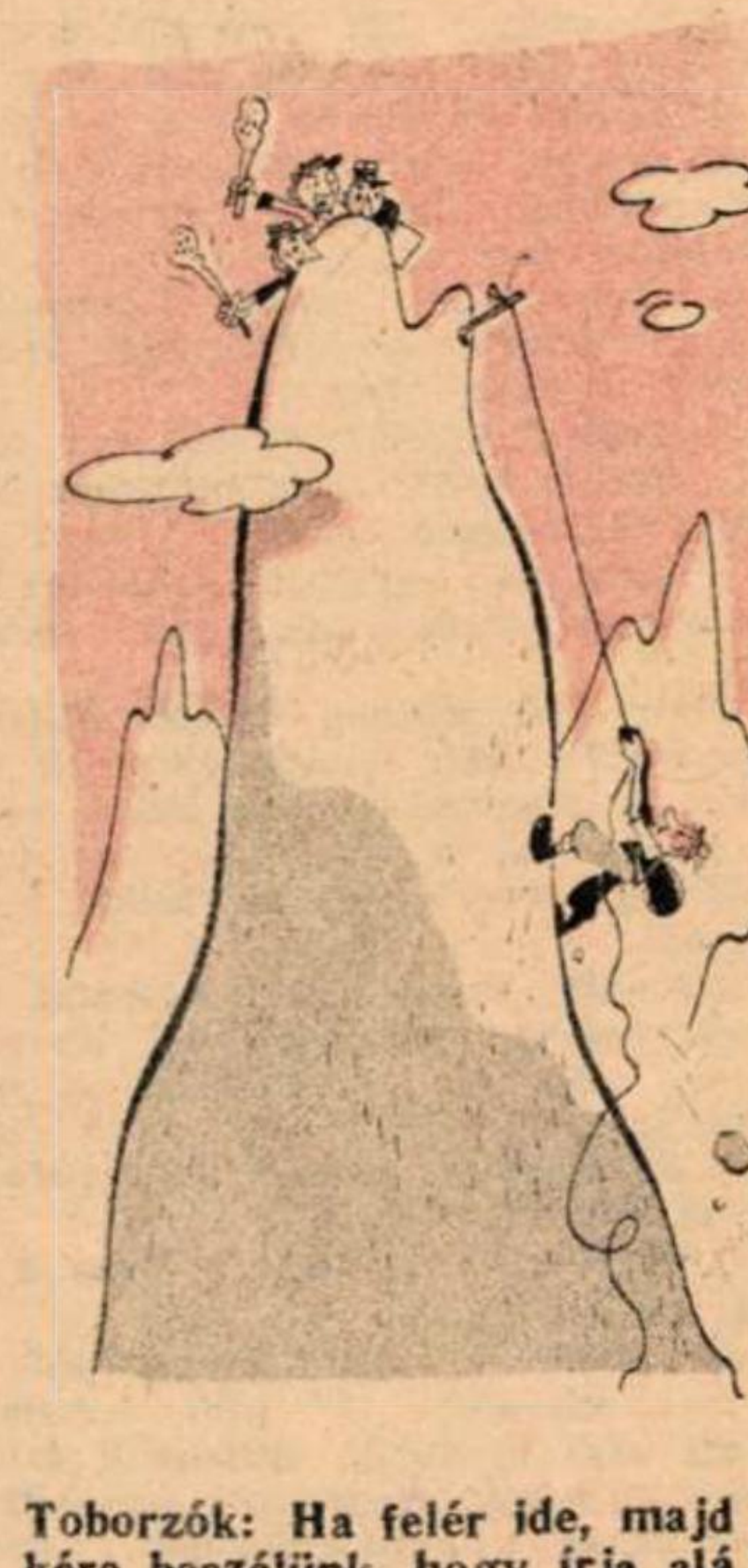

Toborzók: Ha felér ide, majd a lelkére beszélünk, hogy írja alá a belépési nyilatkozatot...

EGYÉNI TANULÓ

(MAJDNEM GOGOL UTÁN)

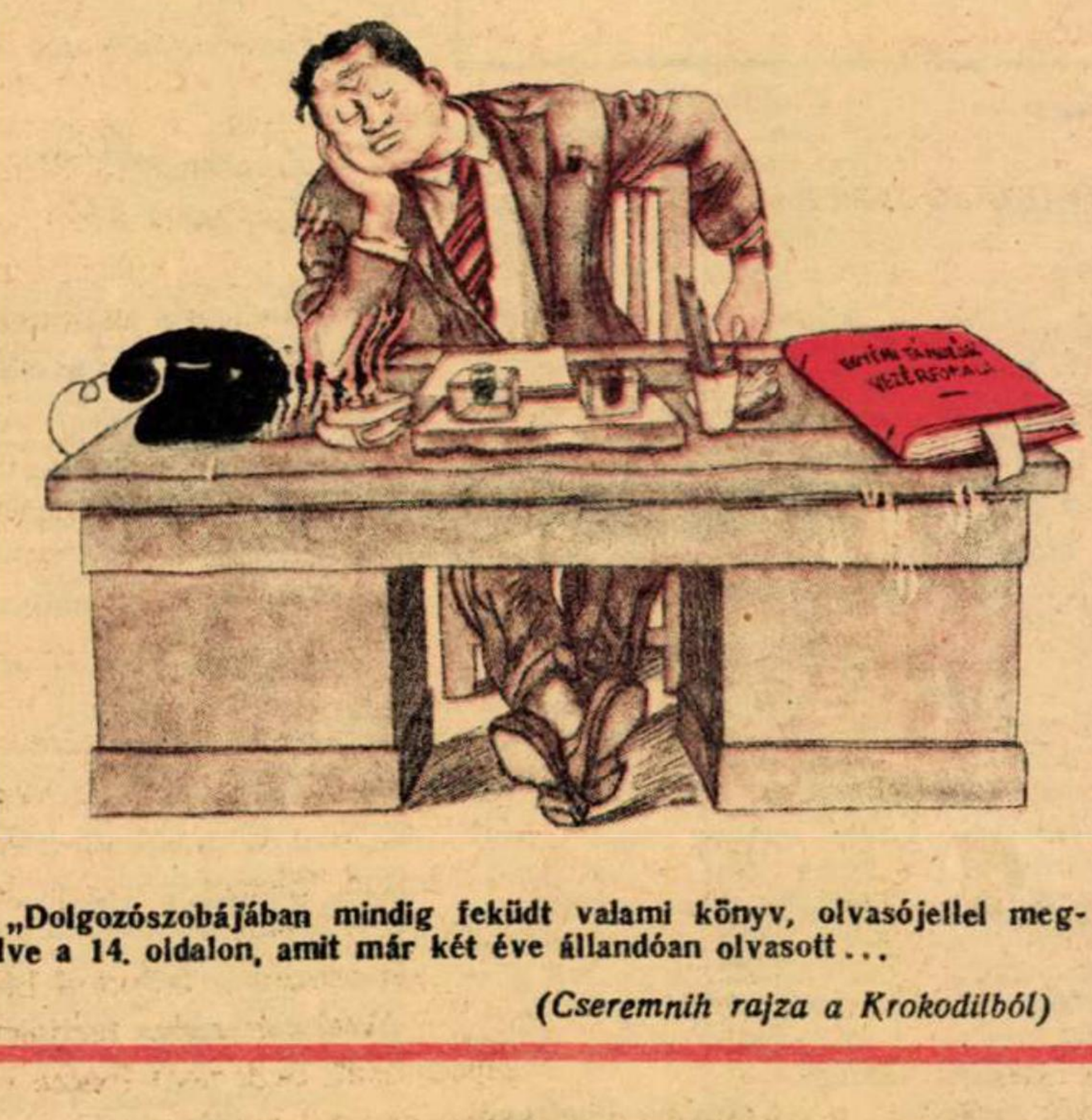

„Dolgozószobájában mindig feküdt valami könyv, olvasójellel megjelölve a 14. oldalon, amit már két éve állandóan olvasott...

(Cseremnih rajza a Krokodilból)

A Wall-Street cégnél

Az angol cégek 40 millió fontot vesztettek az elmult évben azon, hogy az USA megtiltotta a Kelettel való kereskedelmet.

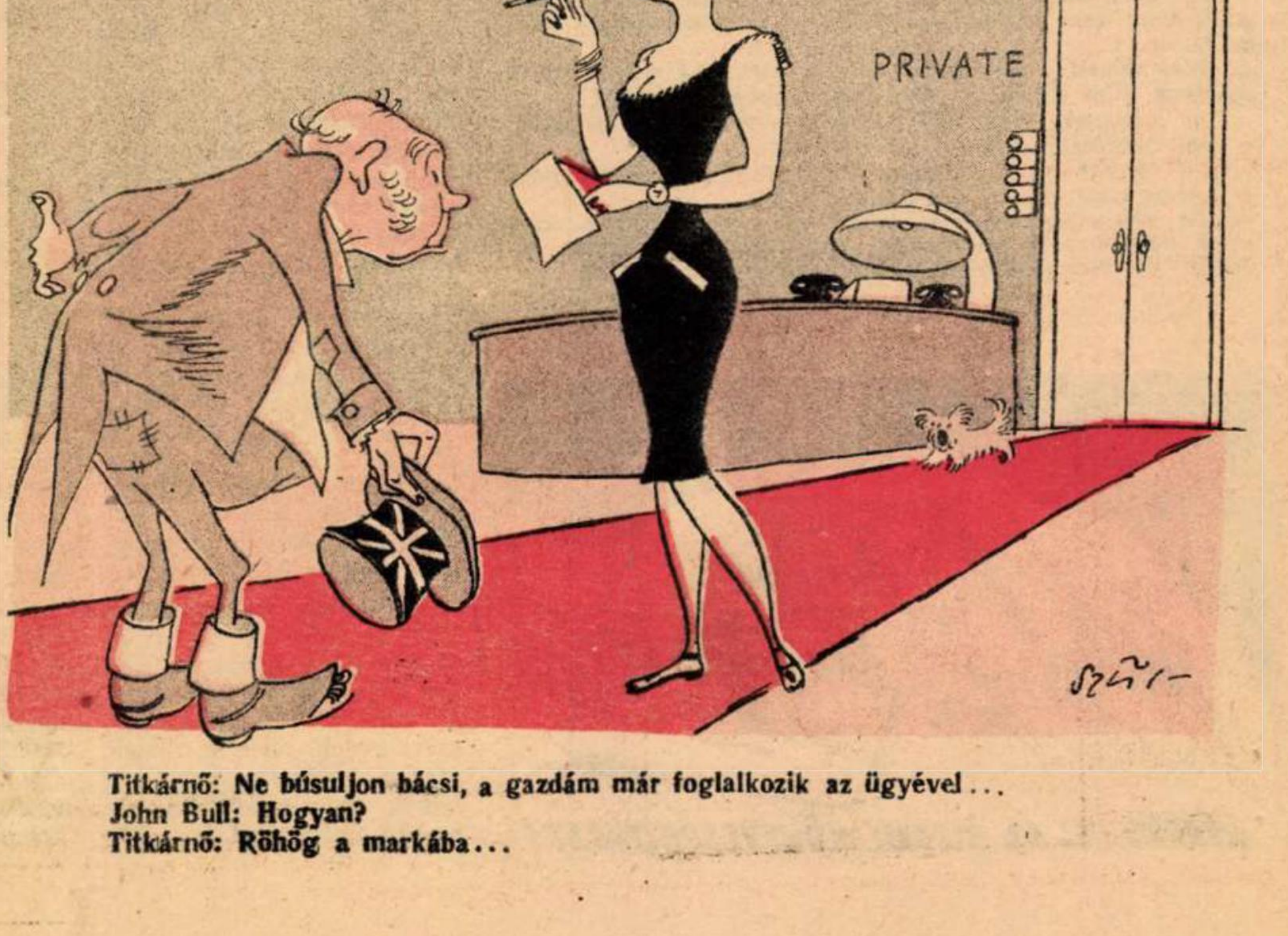

Titkárnő: Ne búsuljon bácsi, a gazdám már foglalkozik az ügyével...
John Bull: Hogyan?
Titkárnő: Röhög a markába...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL !

FŐ AZ EGÉSZSÉG!

Bár nem vagyok orvos, mégis kemény küzdelmet folytatok az egészségvédelem frontján, sőt szüleim is ezt tették már negyven évvel ezelőtt, mikor egy orvossal szemüveget irattak fel számomra. Azóta szemüvegem éppen úgy szervezetem egyik alkotó részévé vált, mint fülem, orrom, vagy kezem. Sőt, talán még jobban, mert ha a fülkagylómat leoperálnák, attól még hallanék, de ha a szemüvegemet leteszem, nem csak a nyomban rámboruló éjszaka, hanem az egy óra mulva fellépő irtózatos fejgörcs és szemideg-fájdalom tesz teljesen munkaképtelenné.

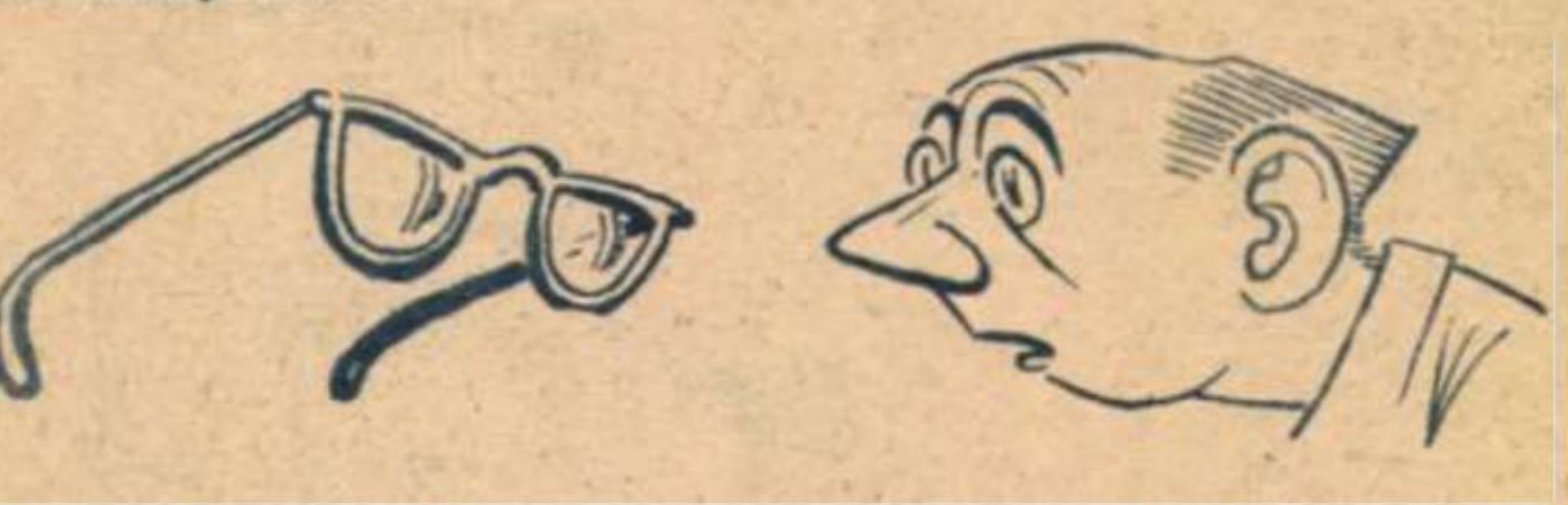

Az üvegtörés állandó veszedelme óvatosságra nevelt: használatban lévő szemüvegemen kivül egy tartalék szemüveget is felhalmoztam és ezt jobban őriztem szemem világánál. Azaz; ő maga lévén szememvilága, jobban őriztem azt minden hasonlatnál. Egy napon mégis bekövetkezett a tragédia. Az autóbuszon, hirtelen fékezésnél nekikoccantam a kapaszkodó fémrúdnak és eltört az üvegem. Szomorú koccintás volt ez. Utam félbeszakitva, nyomban hazarohantam és elővettem a féltve őrzött tartaléküveget. De a baj sohasem jár egyedül. Miközben szarvasbőrrel törülgettem a kedves tartalékot, hogy üzemképessé tegyem, kicsúszott a kezemből. Ijedten kaptam utána. Hiába. Izgalommal térdeltem a földre és keresni kezdtem. Egy percen belül sikerült rátérdelnem a tartalékra. A lüktető élet mély megfigyelésének lehetősége tört-fényű cserepekben hevert lábam alatt. Nem adtam fel a küzdelmet. Állandó szemüvegem baloldali üvege még ép volt. Fekete kendővel bekötöttem jobb szememet és feltéve a rokkant szemüveget egyszemmel próbáltam tovább élni. Fél óra mulva szédültem, egy óra mulva, mint a részeg támolyogtam az utcán. Hazaérve óriási öröm ért. Kiderült, hogy tartalékomnak viszont jobboldali üvege maradt épségben. A két szemüveg tehát felért eggyel. A két szemüveggel orromon, optimizmussal néztem a holnap elé. A szemorvos, akivel új receptet irattam, azt ajánlotta, hogy a két üveget tétessem át egy keretbe és igy nyugodtan kivárhatom az időt, mig új szemüvegem elkészül. Ez az áttétel legfeljebb húsz perces munkát igényel.

Az orvostól tazin rohantam a Szent István-körút 11. szám alatt uralkodó OFOTÉRT üzletbe. Magas, fekete bajuszú fiatalember fogadott.

Miután néhány szóval elsóhajtottam óhajomat, kezébe vette két ártatlan szemüvegemet, szakértelemmel a szemembe nevetett és megjegyezte:

— Meglesz kérem! Három nap mulva lehet érte jönni!

— Három nap?! — sikoltottam és Szilágyi Erzsébet lelkes hollója jutott eszembe:

„Viszem én, hozom én, válaszát három nap,
szenvedő szememnek három egész hónap"... azaz, valahogy így.

Írtam már néhány drámát életemben s most e drámák legszenvedélyesebb nagyjeleneteinek modorában, tragikus színekkel és megrázó hasonlatokkal igyekeztem megértetni vele, mit jelent nekem három nap szemüveg nélkül: vakságot, összeomlást, lelkiválságot, az életből, a munkából való teljes kiesést stb.

Kiderült, hogy rossz drámairó vagyok. Nem sikerült a magas, bajuszost meggyőznöm sorstragédiám nagyságáról.

— A sort be kell tartani! — mondta vállvonogatva. — Előbb azt kell megcsinálni, amit régebben hoztak!

— De könyörgöm, csak húsz perc... amig itt vitatkozunk, kész is lehetne.

— Ez igaz, — süvitett a hang a bajusz alól — de a sorrend, az sorrend.

Oroszlánként küzdöttem tovább és előadtam, hogy nyilván van egy olyan elv: akit, teszem, valami szerencsétlenség ér, azt első segélyben részesitik és vannak nagy pillanatok, amikor el lehet tekinteni a sorrendtől... és aki a múlt héten adta be a napszemüvegét, annak már mindegy, hogy húsz perccel később fekszik-e ki újra a napra... és a meteorológiai intézet különben is... és viszont...

Még folytattam volna, de a fiatalember letette az asztalra a kezében lévő szememfényét s valahonnan a magasból, hová elhomályosuló tekintetem már nem tudta követni, közbevágott:

— Három nap mulva érte jöhet, de persze nem vállalok felelősséget azért, hogy nem törik-e el az üveg munka közben?!

Tört szivvel s tört szemüveggel távoztam s most a sötét szobában ülve Goethével sóhajtom: legyen világosság!

De világosság legfeljebb három nap mulva lesz és akkor is csak felelősség nélkül.

Ez történt a Szent István körút 11. alatt, három napi fejfájásra itéltetésem első órájában.

De nem nyugszom meg az itéletben és a bürokráciának ilyen emberellenes magatartása · ellen küzdő szemüveges tömegek nevében fellebbezek. Legyen világosság!

SZINETÁR GYÖRGY
író és optimista

Ünnepi Könyvhét
1953. okt. 4-10-ig.
KERESD FEL AZ ÁLLAMI KÖNYVESBOLTOKAT!

Cseberből vederbe

A Jégverem-utca lakói panaszoslevelet írtak lapunknak, amelyben sérelmezték, hogy egy reggel arra ébredtek: vásártéren laknak. A Jégverem-utca — írták — nyugodt, békés utcácska volt. A lakók átaludhatták éjszakáikat, a gyerekek, mintegy hatvanan, veszély nélkül játszhattak az utcán. Autó legfeljebb csak akkor érkezett, ha a lakók jöttekmentek rajta, mivel ez az utca zsákutca és méghozzá elég meredek. Egy óvatlan éjjelen azután az utcát megszállta a Zöldség- és Gyümölcsforgalmi Igazgatóság és nemcsak az egyik pinceszerű üzlethelyiséget, hanem az egész zsákutcát gyümölcs- és zöldségraktárrá változtatta. Mit jelent ez a gyakorlatban? A magasföldszint ablakáig érő rothadó dinnye- és káposztahegyeket, borzasztó szagot, amely megtölti a házak udvarát és behatol a lakásokba.

•

A Lánchid budai oldalán megkérdeztük, hol a Jégverem-utca.

— Tessék csak a szag után menni — tanácsolták. Így gyorsan meg is találtuk a Jégverem-utcát és megállapitottuk, hogy a levéliróknak igazuk van. Az utcában kibirhatatlan a bűz. A Fő-utca sarkán zöldség- és gyümölcsbolt van, — tele rothadó áruval. Az üzlet előtt félemeletnyi magasságban bomlásnak induló paprikát és szilvát találunk. A ládákban szinte cseppfolyóvá vált a rothadó élelmiszer.

— Ötször, néha tizszer annyit küldenek, mint amennyit el tudunk adni, itt romlik meg az áru... — panaszkodik a boltvezető, azután arra a közel száz gyümölcsösládára mutat, amely néhány lépéssel arrébb, ugyancsak a járdán szaglik. Ez a harmadik házban lévő elosztóhely ládatömege.

Elmentünk az elosztóba. Meg több romlott árut, még penetránsabb szagot tapasztaltunk.

— Megszűnik az elosztó, — válaszolták itt kérdésünkre.

— Köszönjük a jó hirt — kiáltottuk és máris indultunk kifelé. Részben azért, hogy a „gyümölcsbázis" megszűnését közöljük a Jégverem-utca lakóival, — másrészt azért, hogy kimeneküljünk a bűz-övezetből.

Már a kijáratnál voltunk, mikor a vezető megmagyarázta:

— Mától kezdve ugyanis burgonyaraktár lesz itt.

Az iroda egyik látogatója hozzátette:

— Ami néha még illatosabb, mint a gyümölcs és a zöldség...

Burgonyaraktárra szükség van, de több gonddal kezeljék majd a krumplit, mint eddig a gyümölcsöt és a zöldséget. Egyrészt azért, hogy ne menjen tönkre, másrészt, hogy ne árassza el a rothadás szagával a környéket... **(palásti)**

Különös házasság

A Miskolci Villanyszerelő Vállalat az alábbi idéző végzést kapta:

„Bizományi Áruház felperes kérelmezőnek Miskolci Villanyszer. V. alperes ellen a házassági bontóper megindítását megelőző előkészítő eljárás iránt beadott kérelme folytán a bírósági tárgyalásra és a kibékítés megkísérlésére határnapot tűz és a házasfeleket a túloldalon foglalt figyelmeztetés mellett azzal a meghagyással idézi meg, hogy 1953. évi szeptember hó 22. napján d.e. fél 9 órára kitűzött tárgyaláson a bíróság előtt — Dózsa György-u. 4., földszint 4. személyesen kell megjelenniök. Dr. Szatmári sk. járásbíró, Miklós irodakezelő."

A Miskolci Villanyszerelő Vállalat dolgozói a Ludas Matyi útján kérdezik: mikor és hol kötött házaságot a két vállalat, azonkívül szeretnének feleletet kapni arra a kérdésre, hogy melyikük kérte a különös házasság felbontását.

Cegléden történt . . .

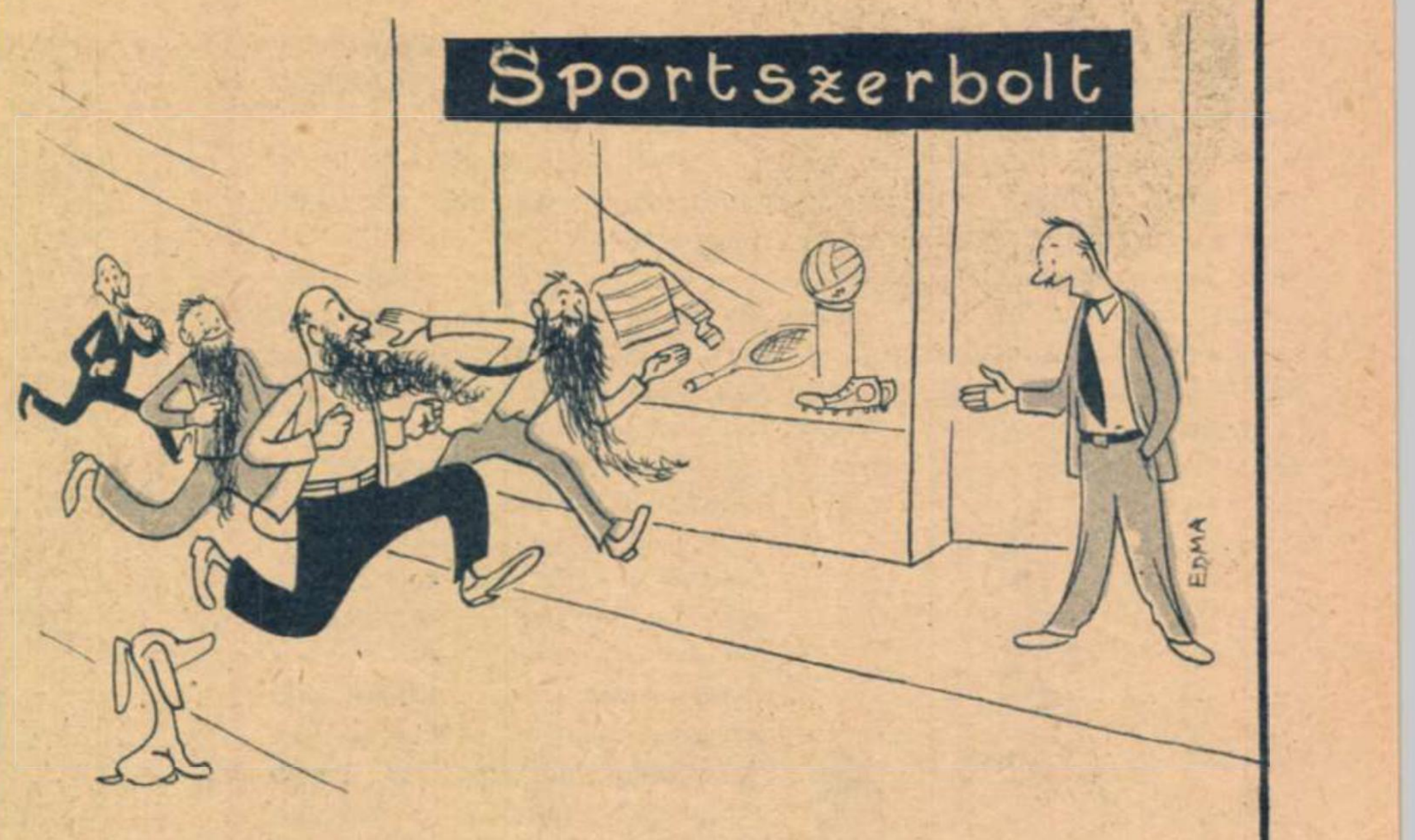

— MHK?
— Dehogy! Hallottuk, hogy a Sportszerboltban borotvapengét lehet kapni.

Bürokrácia a bürokráciáért

A IV. ker. Tanács közigazgatási osztálya bürokrácia-kiállítást rendezett. A kiállítás rajzos útmutató volt a dolgozóknak, hogy el ne tévedjenek a bürokrácia dzsungelében. A közigazgatási osztály és Németiné kitűnő munkát végzett. A kitűnő munkáért kitüntető dícséretet érdemeltek. És a dícséret nem is késett.

A Fővárosi Tanács elismerő hangú levelet írt a IV. ker. közigazgatási osztálynak, amelyben külön méltatta a készitők érdemeit és hangsúlyozta a bürokrácia-elleni harc fontosságát. A levelet pedig szigorúan titkos levélben küldte el a IV. ker. Tanácsnak.

A Fővárosi Tanács dícsérő levelét ma „a szabályoknak megfelelően", páncélszekrényben őrzik. Az illetékeseknek és nekünk a dícseretet csak szigorúan titkosan súghatták meg és lelkünkre kötötték, tartsuk szigorúan titokban, hogy a megdicsértek szigorúan titkosan bár, de örülnek a dícséretnek és annak, hogy a kiállítás megrendezésével olyan kitűnően és nyilvánosan sikerült leleplezniök a bürokráciát.

o. gy.

Megszüntették a 36-os autóbuszjáratot

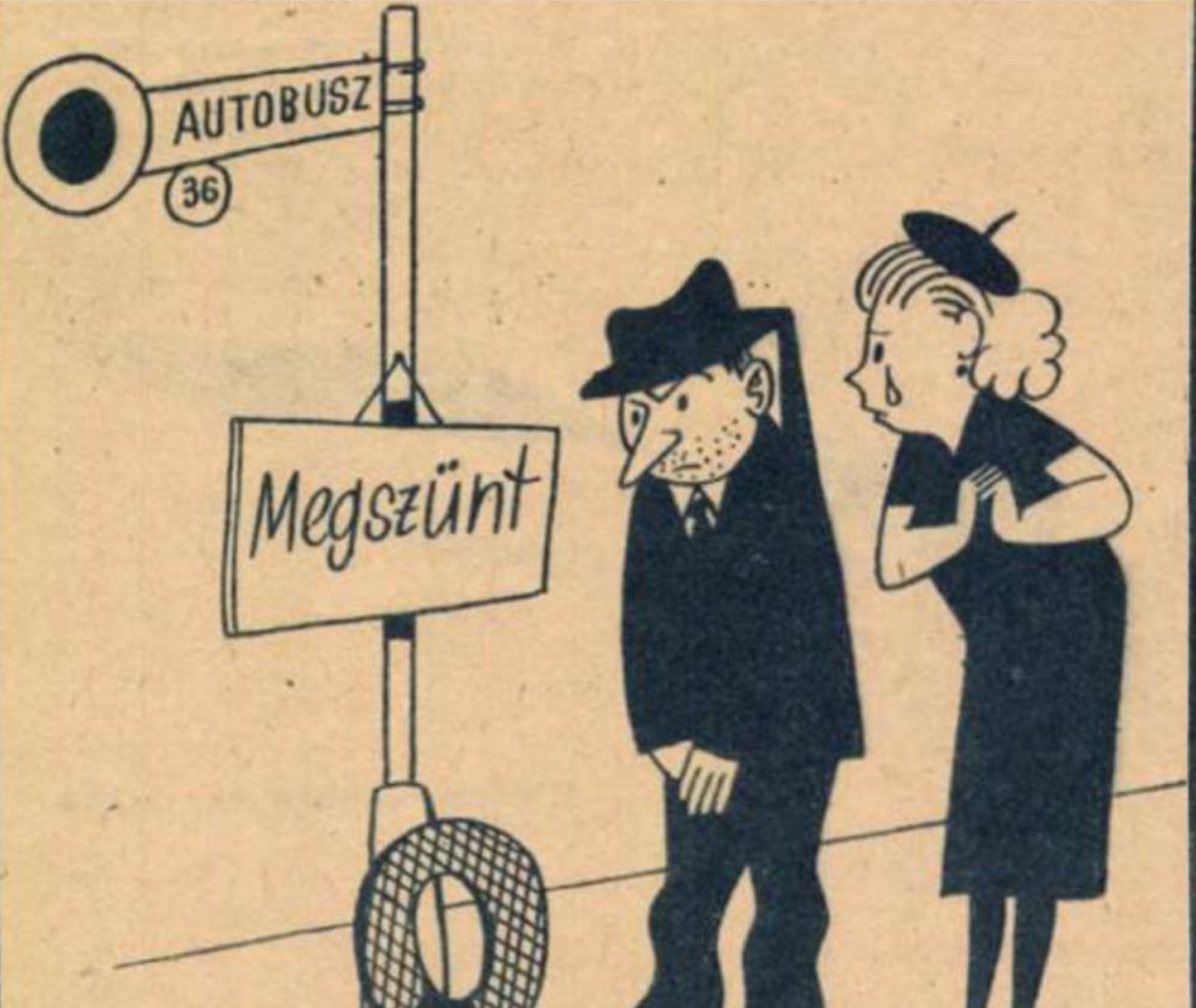

A gyászolók: Az utóbbi időben már úgyis alig járt szegény...

Nincs tervszám — nincs klórkaucsuklakk

1952. július 18-án a Chemolimpexnél klórkaucsuklakkot rendeltünk, beküldtük a rendelést felügyeleti hatóságunkhoz, mire azt a választ kaptuk, hogy igazolni kell: hazai vonalon nem kapható az anyag. Irtunk a Győri Lakkgyárnak, a másolatokat elküldtük a Papiripari Igazgatóságnak. Érintkezésbe léptünk az Anilinfesték Értékesitővel amely közölte, hogy a győri termékeket ők értékesitik. Győr mintát küldött, válaszoltunk Győrnek, onnan értesitettek bennünket, hogy az általunk kért kisérleteket nem tudják elvégezni. Erre megirtuk, hogy Győr nem tud megfelelő anyagot adni, azért van szükség külföldi anyagra.

Ezután több, mint egy éven át érintkeztünk posta és telefon útján a Papiripari Igazgatósággal, az Ellátási Igazgatósággal, a Chemolimpex-szel, a Vegyipari Készletezővel, a Könnyűipari Minisztériummal és más hivatalokkal.

1952. július 18-án kezdődött a lakk utáni hajsza és 1953 szeptember 4-én, amikor azt hittük, hogy végre megkapjuk a lakkot, a Vegyipari Készletező közölte velünk, hogy a szeptember 30-i legeslegújabb határidőt nem tudják vállalni, mert nincs tervszámuk! Kérik, hogy mi gondoskodjunk tervszámról.

Mit szólsz ehhez, Ludas Matyi?

Csepeli Papírgyár

Dióhéjban

Erdős Józsefet (VII., Klauzál-utca 15.) a zalaapáti tüdőgondozó intézetbe utalták üdülésre. A helyi tanács vezetőjével igazolta megérkezését, az üdülés után pedig távozását. Amikor Erdős feljött Budapestre és fel akarta venni a táppénzt, a Kisipari Szövetkezeti Kölcsönös Biztosító Intézetben kijelentették: a zalaapáti tanáccsal igazoltatni kell, hogy a tüdőgondozóban nem dolgozott. Erdős tiltakozására Pap István osztályvezető azt követelte, hogy a beteg mutassa meg mindkét tenyerét. Az „alapos vizsgálat" után a következőket irta az igazolólapra: „Kezével igazolta, hogy nem dolgozik". Erdős operáció előtt áll és furcsának találja, hogy ilyen tenyérjóslási alapon kell igazolnia azt, hogy a tüdőgondozóban eltöltött idő alatt nem dolgozott. Miért tételezik fel operáció előtt álló, üdülésre küldött betegekről, hogy dolgozni mennek az üdülőbe?

•

A Nádor-utca 24. számú ház lakói panaszolják, hogy a házban lévő vendéglő miatt nem tudnak éjszaka aludni. Éjszakai nyugalmukat éjféli favágás, hangos éneklés, a szemtesvődör csapkodása és vendéglői dolgozók szinte minden nap megismétlődő veszekedése zavarja. Csendet, nyugalmat kérnek a Nádor-utca 24 lakói.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

A Ludas Matyi szeptember 3-i számában cikk jelent meg arról, hogy a Nagymező-utca 33. számú házban lévő raktárba éjjel szállitanak nehéz tárgyakat, ami miatt a környék lakói nem tudnak pihenni. A házban levő vállalat vezetősége felhívta a dolgozók figyelmét, hogy a jövőben a rakodásnál legyenek tekintettel a dolgozók éjszakai nyugalmára.

VI. kerületi Tanács VB.

A „Kérem a panaszkönyvet!" című panasz ügyét kivizsgáltattuk. Az árudavezető közölte, hogy a panaszkönyv náluk volt, ő azonban mindig igazoltatta a vevőt, mielőtt panaszát beirta volna. Elismerte, hogy erre nem kapott utasitást. A IX. kerületi kereskedelmi osztály figyelmeztette a dolgozókat, hogy a panaszkönyvet minden esetben kötelesek igazoltatás nélkül kiadni.

Budapest Városi Tanács Ker. Oszt.

Kultur-front

Ez az a jó úttörő . . .

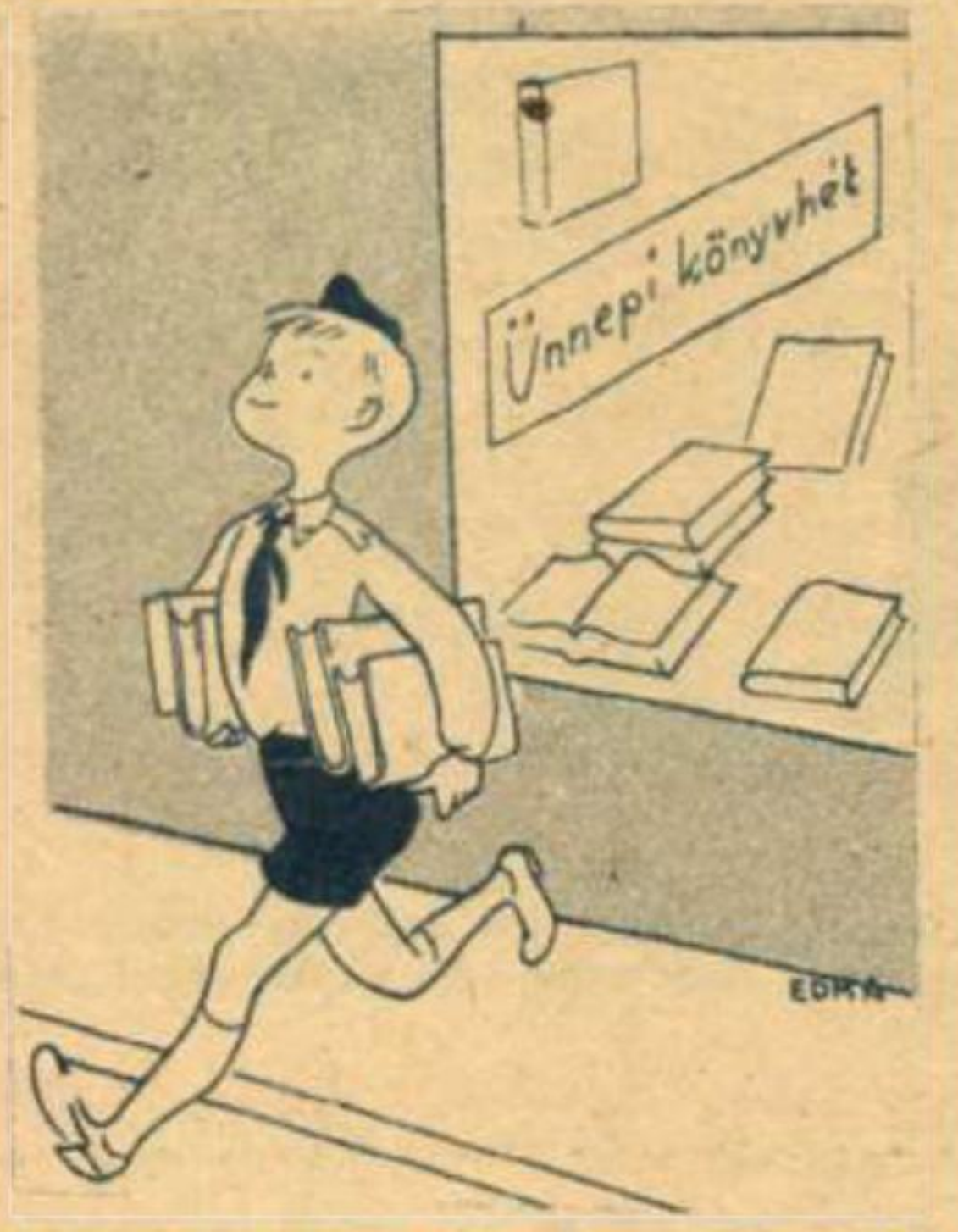

aki minden leckét könyv nélkül tud, de a könyvhéten az üzletből könyv nélkül hazamenni nem tud . . .

GÖRÖG KULTÚRA

Görögország egyetlen operaháza, az athéni opera nem játszhat, mert megvonták a lóversenyek utáni kétszázalék részesedést, amelyből fenntartották. (Ujsághir.)

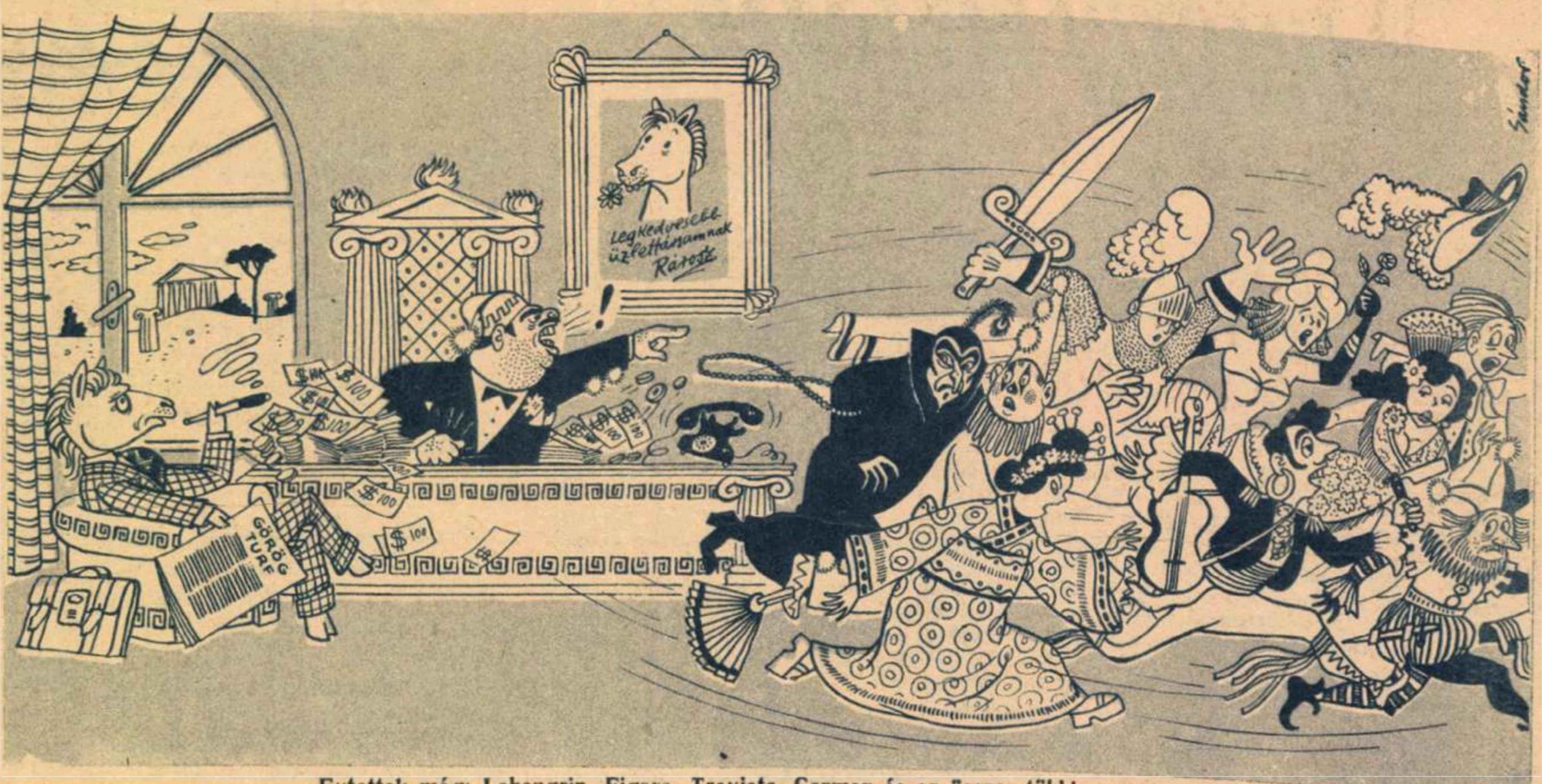

Futottak még: Lohengrin, Figaro, Traviata, Carmen és az összes többi opera . . .

Szinopszis

1.

Ha írók között, vagy bárhol máshol társalgás közben szóba került: tehetséges-e vajjon Fenyéri Márton, a fiatal színpadi szerző, mindig akadt valaki, aki tehetségesnek tartotta. S bár a többiek ezt az egyet rendre lehurrogták, a vita elültével ki nem mondva is megmaradt a bizonyosság atekintetben, hogy Fenyéri tehetsége felől lehet vitatkozni.

Maga Fenyéri sem bízott önmagában feltétlenül. Sokat és lelkesen dolgozott. Nem telt el hónap anélkül, hogy egy-egy új mű rövid tartalmát, vagyis szinopszisát be ne nyujtotta volna valamelyik színházhoz, de a jelentősebb kiadókat is felkereste szinopszisaival, s a filmgyártó vállalat portása már cédula nélkül engedte be, mert látásból ismerte s tudta, hogy nem akar rosszat: szinopszist visz a dramaturgiára. Fenyéri szinopszisai nem voltak rosszak, sőt akadt köztük jó is. Legalábbis nehéz elképzelni, hogy valaki oly sok szinopszist írjon és mind rossz legyen. De akár jók voltak, akár rosszak, annyi bizonyos, hogy mű (regény, darab, film, hangjáték, vagy bármi) egyikből sem született. Fenyérinek ez természetesen feltűnt s önbizalma évről évre csökkent.

Hogy a pénz mennyire nem minden, éppen Fenyéri tanúsíthatja a legjobban. Mert Fenyéri, noha szinopszisaiból tisztességgel megélt, mégis boldogtalan volt. Hogyne lett volna az. Kész, befejezett művet szeretett volna a közvélemény elé tárni, amelyben kiteljesíti tehetségét. Ha egyszer, csak egyetlenegyszer darab, vagy film lehetne valamelyik szinopszisából! Mit bánta volna ő, ha jogdíjait az Irodalmi Alap az utolsó fillérig előlegének javára írja! Mit bánta volna ő, ha a kritikusok ízekre tépik s testének darabjait odavetik az ankétok éhes felszólalói elé! Megírni egy művet — ez volt minden vágya, s utána akár meg is halhat. De Fenyéri nem halt meg, sőt — mint említettem — megélt.

2.

Rendjén is volt, hogy megélt. Végtére is egyike volt a legkeresettebb szinopszisíróknak. Kiadók és színházak szívesen adtak előleget szinopszisaira. Fenyéri határidőre pontosan szállított, szinopszisait be lehetett írni a nyilvántartó könyvekbe s meg lehetett vitatni. Fenyéri délelőtt írt, délután tárgyalt, közben ebédelt és tudta, hogy úgysem lesz semmi a dologból. S csakugyan nem is lett semmi. Néhányszor összeült tárgyalni lektorokkal, dramaturgokkal, aztán minden abbamaradt. Neve olykor-olykor szerepelt kommünikékben, mint valamely készülő film, vagy színdarab szerzője, egy hetilap egyszer *„Új magyar szerzőt avat az idei szezón“* címmel külön nyolc sort írt „Kemény ellenfelek“ című szinopszisáról. E nyolc sorból másfél sor Fenyériről szólt, a többi hat és fél Merzényi Miklósról, aki a darabot rendezni fogja. Mindegy. Fenyéri azon a héten boldog volt, noha tudta, hogy semmi sem lesz a dologból, hiszen a színház a szinopszist már négy nappal előbb félretette.

Így élt és dolgozott Fenyéri állandó keserűségben, de kitartóan. Írószövetségi tagdíjait pontosan fizette.

3.

Mit tegyen, aki nap mint nap Siófokra akar utazni, de Lepsénynél leszállítják a vonatról? Egyszerű a felelet. Utazzék Lepsénybe. A felismerés, hogy nem művet kell írnia, hanem *csak* szinopszist, Fenyérit felvillanyozta s lelki egyensúlyát visszaadta.

Ezidőtől fogva Fenyéri a szinopszist külön műfajnak tekintette, s egy kicsit büszke is volt rá, hogy ebben a modern és nagy jövő előtt álló műfajban ő mindenesetre az első. Ha egy-egy újonnan elkészült szinopszisát beadta valahol s néhány nap múlva behívták, hogy azt megvitassák, nem ment el. A lektorok és dramaturgok eleinte cinikusnak és pökhendinek tartották őt emiatt, de mert alapjában véve ez nekik is kellemesebb volt így, rövidesen írói magatartásának minősítették a dolgot. Fenyéri önbizalma valóban megnőtt, szinopszisait már nem is személyesen vitte el, hanem postán küldte, néhány szóval megjelölve, hová kéri átutalni a honoráriumot. Kiadók és színházak egyre jobban megszerették: sohasem kellett vitatkozni vele. Megküldte a szinopszist s attól kezdve a következő szinopszisig semmi dolguk nem volt egymással. Fenyéri mindenesetre elég okos volt ahhoz, hogy ne árassza el műveivel a dramaturgiákat. Két szinopszist írt havonta, ennyi elég volt neki. Nőtlen ember lévén csak magáról kellett gondoskodnia, s káros szenvedélyei nem voltak. S mert pedáns, rendes ember volt, szinopszisait mindig másolattal írta. Ennek gyümölcsét különösen akor élvezte, amikor *„100 legjobb szinopszisom“* címmel kötetet rendezett sajtó alá, Tömösdi Pál linoleummetszeteivel, a karácsonyi könyvvásárra.

Noha műveit a nagyközönség csak kommünikékből ismerte, ezidőtájt Fenyéri már ismert s tehetséges írónak számított. Semmiesetre sem lehetett kihagyni abból a körkérdésből, amit az egyik irodalmi folyóirat tett fel újévi első számában: ki min dolgozik? Ebben a cikkben Fenyéri tartózkodó szerénységgel mindössze csak egy mondattal szerepelt: *„Egy állami gazdaság kultúréletéről írok szinopszist.“*

Tehetségéről már régen nem lehetett vitatkozni.

4.

Munkában és közmegbecsülésben eltöltött nyolcvanhat év állt mögötte, amikor lelkében megnyugvással és takarékkönyvében mintegy húszezer forinttal csendesen elszenderült. *„100 legjobb szinopszisom“* című művét azonban ne keresd, kegyeletes utókor. Sohasem jelent meg. Tudniillik már együtt volt az egész kötet, amikor a kiadó a kötetről szinopszist kért. Fenyéri a szinopszist természetesen megküldte, de amikor két évvel később a főlektor vitára hívta meg, hogy mit hagyjanak ki a kötetből, hajlott korára való hivatkozással nem ment el.

Tabi László

Az ideális irodalmi klikk

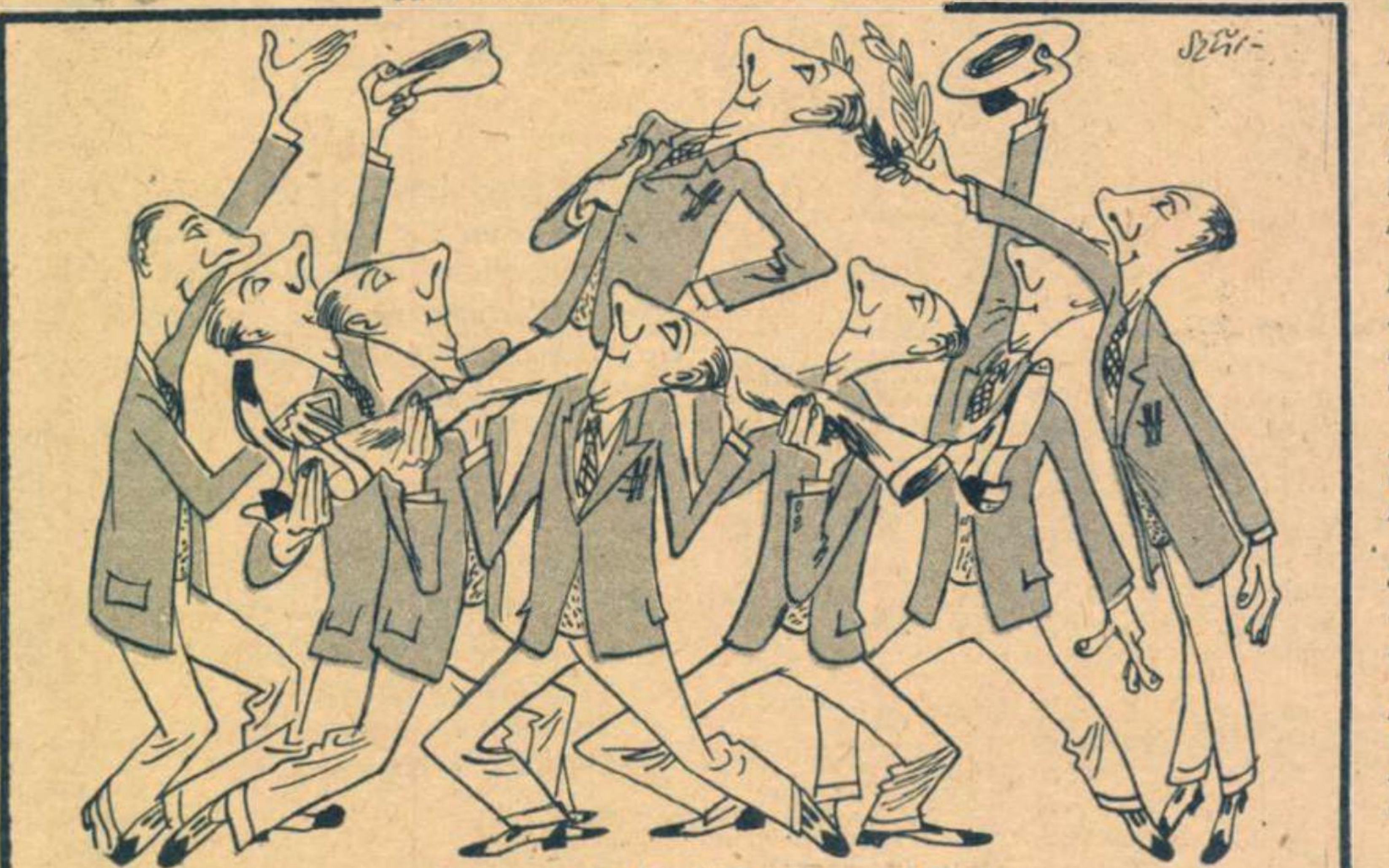

. . . ahogy az elszánt karrierista elképzeli.

Karol Szpalski:

Asematikushős

A hős sose náthás, mint annyi más itt,
Nem prüszköl, nem jönnek a szemébe könnyek,
Nem alszik,
Nem eszik
És nem is ásít,
Csak talán — ha magáról olvas könyvet.

Ez a hős olyan, akár a vas,
Vagy mint a dinamit, barátom!
De néha, ha meglátom szegény pasast,
Hát szavamra, megsajnálom.

Ez a hős pálinkát sose hörpint
S a nők pedig? Ugyan, mivégre!?
Csak az ügynek él derék földink
És slussz, ezzel vége!

Szerelem? Hah! Neki az nem kell!
Az lefegyverezné egészen.
Hogy sóhajtozzék epedő szemekkel?
Köszönöm szépen!

A hős kitűzte célját!
A nő
Neki csak útban volna!
Hisz az életben nincs idő
Tavaszi vonzalomra.

A munka kráterként szüntelen fortyog
S ő fegyelmezett, mindig szilárd lélek,
Vajh hősünk mikor teszi félre a dolgot
És eszik típusebédet?!

Bizony a hőst, (s ez nem hazugság,)
Nem egy írónk így szövi a mába —
Mintha csak hirdetést írna az újság
„Elvesztették“ rovatába.

És fújják már egyre többen
A régi receptet, hisz príma dolog:
A hős — fel a felhőkbe röppen
S a szerző — tipeg, topog . . .

Mint a gyarmati áruk pultja
Ontja áruját,
Nem lelni
Szerit, se számát,
S mind készgyártmány. Csak kezét nyujtja
S már írja is lábával a könyvet,
A drámát.

És az eredmény? Sajnos, siralmas:
(A rémület önt el, hiába,)
Mert a hősnek — csak erényei vannak
S a műnek, sajnos — csak hibája!

(Lengyelből fordította: SEBŐK ÉVA)

ESZTRÁDMÜSOR, OH!

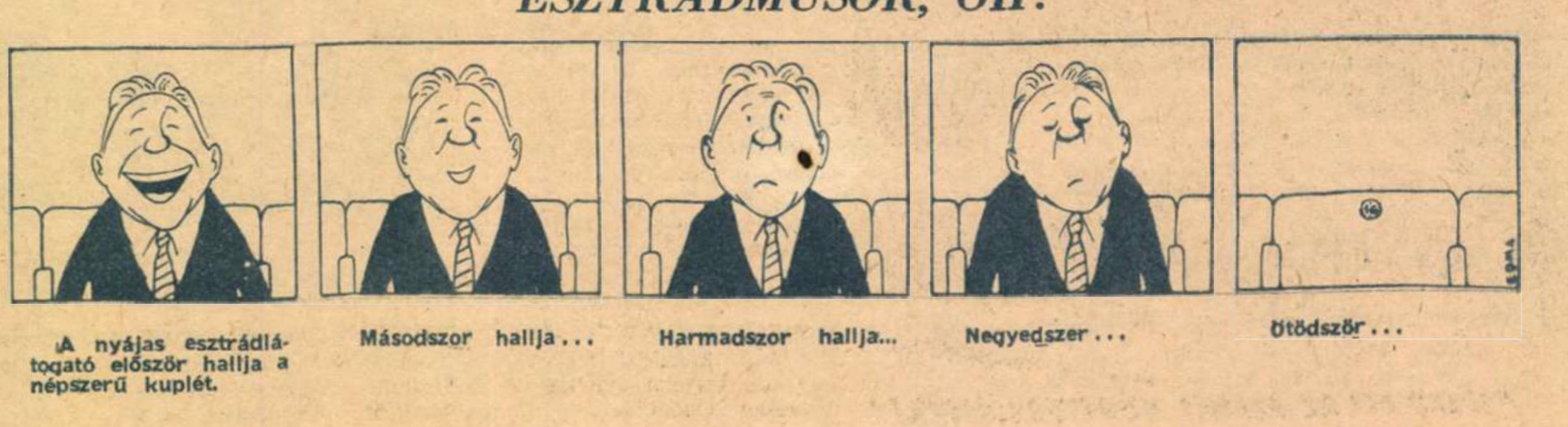

A nyájas esztrádlátogató először hallja a népszerű kuplét. — Másodszor hallja . . . — Harmadszor hallja... — Negyedszer . . . — Ötödször . . .

ABASÁRI VASÁRNAP

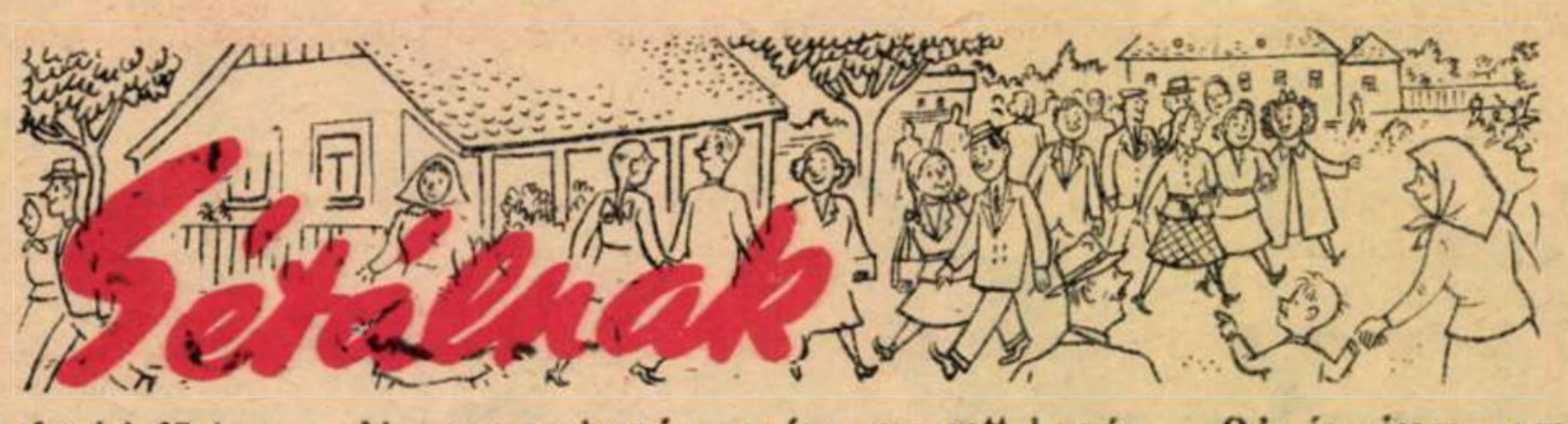

az abasári főutca egy bizonyos szakaszán, az úgy nevezett korzón... Oda és vissza, vagy akinek úgy tetszik vissza és oda... Egymásbakarolva, csapatostul sétálnak a lányok, mögöttük illő távolságban, testőrségként a fiúk... Időnkint egy-egy lány hátranéz: megvannak-e még?... Az egyik ház előtt nyurga fiúk vitatják, csalt-e a bíró a legutóbbi futballmeccsen, vagy nem... Időnként leányszalasztó röhejt hallatnak, mindenki odanéz: mi történt?... A jegyesek, vagy a jegyespár-jelöltek külön sétálnak, egymásbabújva, átszellemült arccal.... Egy kócoshajú kislány ma vette fel először az új ruháját, úgy érzi, hogy őt nézi egész Abasár és környéke..., Az egyik becsukott ablak mögül pipázó bácsi nézegeti a sétálókat és hümmög: „Hogy nem unják ezt a sétafikálást?!" Elfelejtette már, hogy fiatalkorában ő is megtette ezt az utat, legalább tízezerszer...

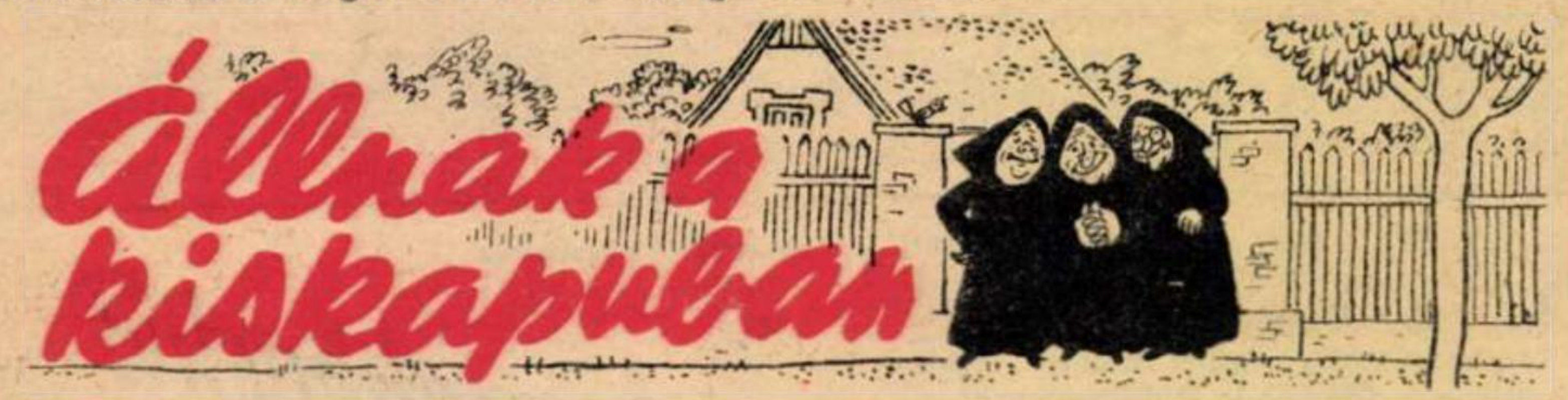

a nénikék, mint strázsán az őrök és le nem veszik a szemüket a sétálókról... Csípős már szeptember végén a mátrai szél, nem csoda, hogy az egyik nénikével gonoszkodik a csúz, de a nénike nem hátrál meg, hogyisne, nélküle történjék valami a községben... Ismernek mindenkit: ki kinek a fia, lánya, ki kibe szerelmes és így tovább... Az egyikük arra gondol, hogy ötven évvel ezelőtt ugyanezen a korzón ismerkedett meg a férjével, mégpedig úgy, hogy az alávaló meghúzta a copfját... Aztán hosszú ideig nem szólnak egy szót sem, annyira leköti őket a látvány... „Ni, a prücsök, fiúval járkál!" — kiált fel hirtelen az egyik, megtörve a csendet, mire a másik rákontráz: „Azt a tejfelesszájút nézed?..." ...Aztán közös erővel szidni kezdik a földművesszövetkezetet, mert sorba kell állni a kenyérért... Trécselés közben néha viszaköszönnek valakinek: „aggyisten". Estefelé aztán bemennek a házba és megisznak egy nagy bögre forró kávét és buktát esznek hozzá...

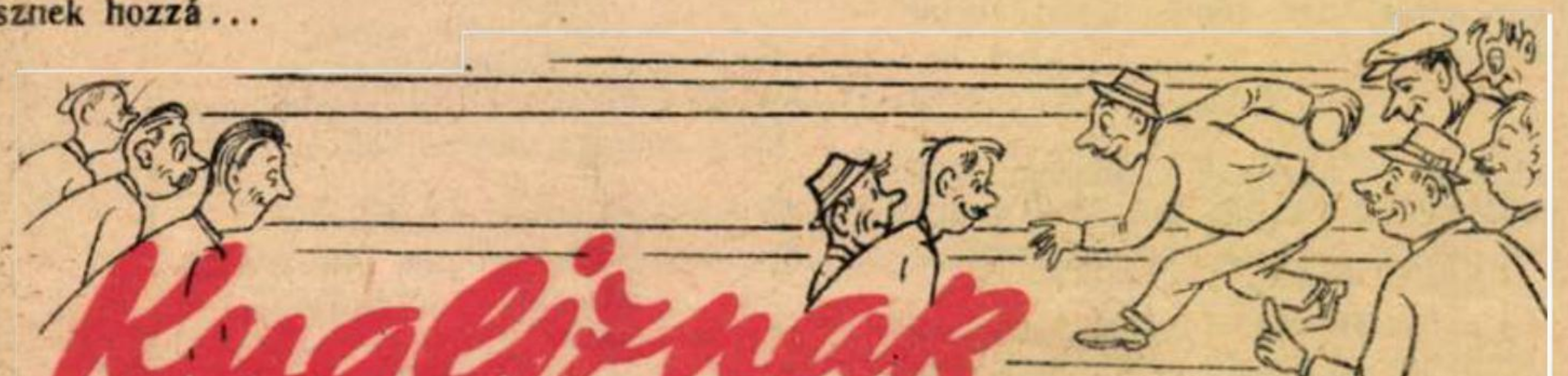

a kocsma mögötti fedett pályán... Az egyik játékos ép most kezd a gurításhoz... Szuszog, mint a gőzmozdony, fontoskodó arccal méregeti a golyót, aztán összeszorított fogakkal, céklapirosan eldobja... Jaj neked világ! Az hihetnéd, hogy a kugli most szétvágja a pálya végén álló bódét és aztán tölcsért vág a földbe... De nem!... A golyó a cél előtt lelassít, lustán elcammog a bábukig, gyengéden meglöki az egyiket és aztán ásítozva megáll... Hahota!... Valaki magyaráz: nem így kell ezt csinálni... Részletesen elmondja, hogyan kell megfogni a golyót, hogyan kell megállni a dobás előtt... Elméletben nagyszerűen megy a dolog, csak úgy dőlnek erre-arra a bábuk, mind a kilenc, de, ha tizennyolc volna, az se lenne baj!... Este aztán elmesélik otthon, hogy milyen ügyetlenül kuglizott ez vagy az, miyen jókat nevettek rajta, de ők aztán megmutatták...

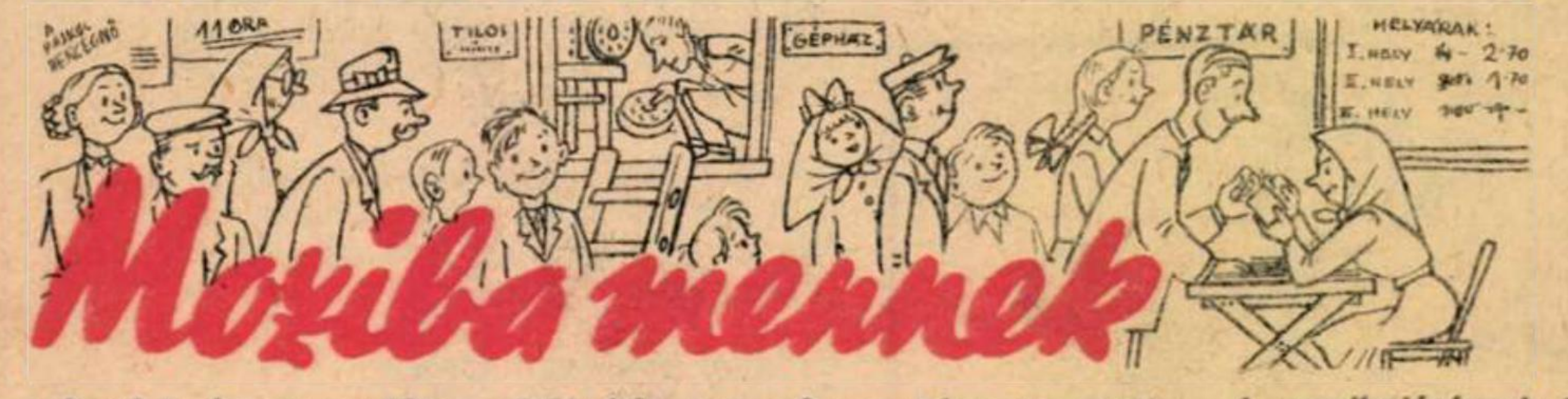

a fiatalok, ha megunták a sétát, bár azt nehezen lehet megunni... A mozibajárásnak is van rendje: négy órakor, az első előadáson csak gyerekek vannak.. Teleköpködik napraforgó-héjakkal a mozit és visítoznak, akár kell, akár nem kell... Hat órakor már a serdültebb ifjúság tölti meg a mozit... Jó dolog a mozi: két óra hosszat össze lehet bújni, sötét is van, meleg is van és még filmet is adnak... Nyolc órakor aztán az öregek jönnek: délután kialudhatták magukat, a vacsora is megvolt, jöhet a „Gőgös hercegnő" teljes udvartartásával... A tanító kezeli a mozigépet... A vetítőhelyiség azonban olyan kicsi, hogy ha a tanító be akar menni, akkor a vetítőgépnek ki kell jönnie... Most, hogy olcsóbbak lettek a helyárak még több a látogató, nemsokára még egy mozit kell nyitni... Pereg a film... Nagy nevetés hallatszik ki az udvarra... Telt ház van... A tanító szurkol: csak el ne szakadjon a film, mert akkor aztán szállnak feléje a jókívánságok...

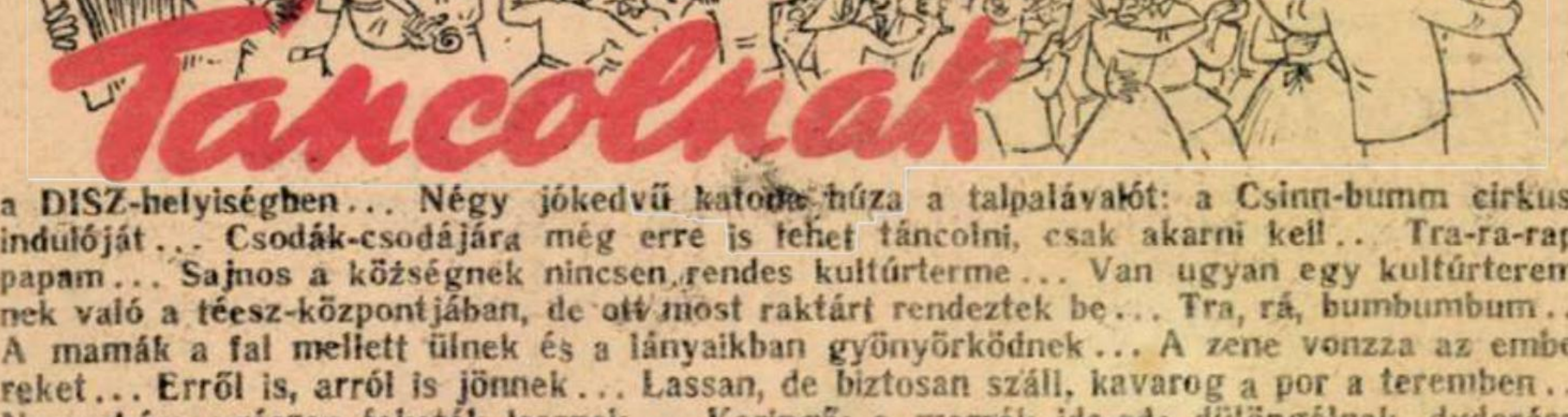

a DISZ-helyiségben... Négy jókedvű katona húzza a talpalávalót: a Csinn-bumm cirkusz indulóját... Csodák-csodájára még erre is lehet táncolni, csak akarni kell.. Tra-ra-rappapam... Sajnos a községnek nincsen rendes kultúrterme... Van ugyan egy kultúrteremnek való a téesz-központjában, de ott most raktárt rendeztek be... Tra, rá, bumbumbum... A mamák a fal mellett ülnek és a lányaikban gyönyörködnek... A zene vonzza az embereket... Erről is, arról is jönnek... Lassan, de biztosan száll, kavarog a por a teremben... Nemsokára egészen feketék lesznek... Keringő: a mamák ide-oda dülöngélnek, dudorásznak, régi emlékek ötlenek az eszükbe... Éjfélig tart a tánc, aztán nótaszóval hazamennek.. Gyors léptekkel sietnek haza, mert hűvösek az éjszakák, jó lesz belebújni az ágyba... Egy-két részeg dülöngél az utcán... Vége a vasárnapnak!

M. Gy.

Villámlátogatás a Budafoki Zománcgyárban

A gyár kapujában karikatúra díszeleg. Két régi ismerőst ábrázol. Trumant és Achesont. Vigyorognak. Az aláírás szerint azért virágos a kedvük, mert a gyár dolgozói között akadnak olyanok is, akik el vannak maradva. Ha jól tudjuk, a két gentleman tíz hónappal ezelőtt eltűnt a világpolitika színpadáról. Lehetséges, hogy a gyár propagandistája is „le van maradva"?

*

A zománcedényt használó háziasszony nevében intézzük interpellációnkat Grázer Sándor párttitkárhoz. Tárgyilagosan felel minden kérdésre:

— Panaszkodnak, hogy lepattog a zománc az edényről.

— Így volt, amíg silány lemezt kaptunk. Ma már úgynevezett kétszer pácolt lemezt használunk, amit „platinának" becéznek. Erről nem pattog le a zománc és ha mégis megtörténik, — az asszonyok hibája.

— Miért?

— Nem tartják be a sokszor ismételt tanácsunkat, hogy az edényt használat előtt forró vízben ki kell főzni.

— Azt mondják, nincs elegendő kisméretű edény.

— Már van! Állandó kapcsolatot tartunk az üzletekkel és a szükségletnek megfelelően gyártunk.

— Miért nincs elég fedő?

— Mert nem gyártottunk eleget, de ezen is igyekezünk segíteni.

— Igaz, hogy lemaradtak?

Erre már kihúzza magát a párttitkár:

— Mikor volt ez?! A múlt negyedben! Akkor 98 százalékot teljesítettünk, de ma már behoztuk és megindítottuk a harcot az Élüzem címért.

*

Apróság a „platina"-lemezről. Hivatalos látogatást kapott a borsodnádasdi lemezgyár. Szemle közben sokszor elhangzott, hogy mennyi „platina" fekszik a gyárban. Néhány nap múlva a gyár szigorú felszólítást kapott: szállítsa be a platinát a Nemzeti Bankba.

*

Jó hír fiatal anyáknak. Próbaképpen készítettek hat darab nagyméretű, füllel ellátott hófehér fürösztőlavort csecsemők részére. Olcsóbb és praktikusabb, mint a kád. Ha az apróságok megkedvelik, — sorozatban fogják gyártani.

*

Az exportosztályon büszkén mutogatják a csehszlovák átiratot:

— A szállított áru a bemutatott mintánál jobb minőségű...

Ritkaság! Jobb portékát adnak a vevőnek, mint a kirakatnak...

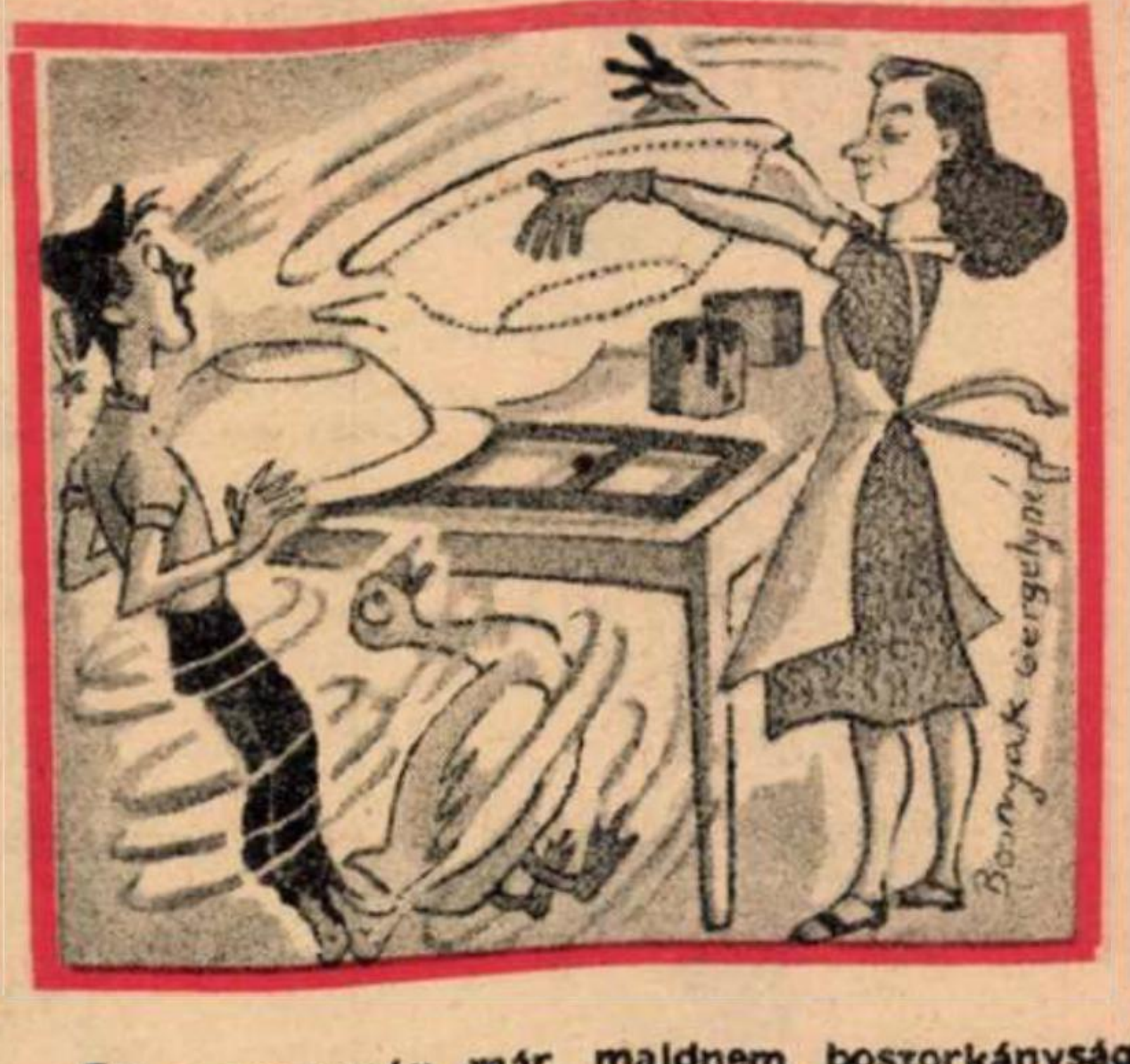

Ez a gyorsaság már majdnem boszorkányság! Bosnyák Gergelyné hatezer mosdótálat „szegélyez" egy műszakban.

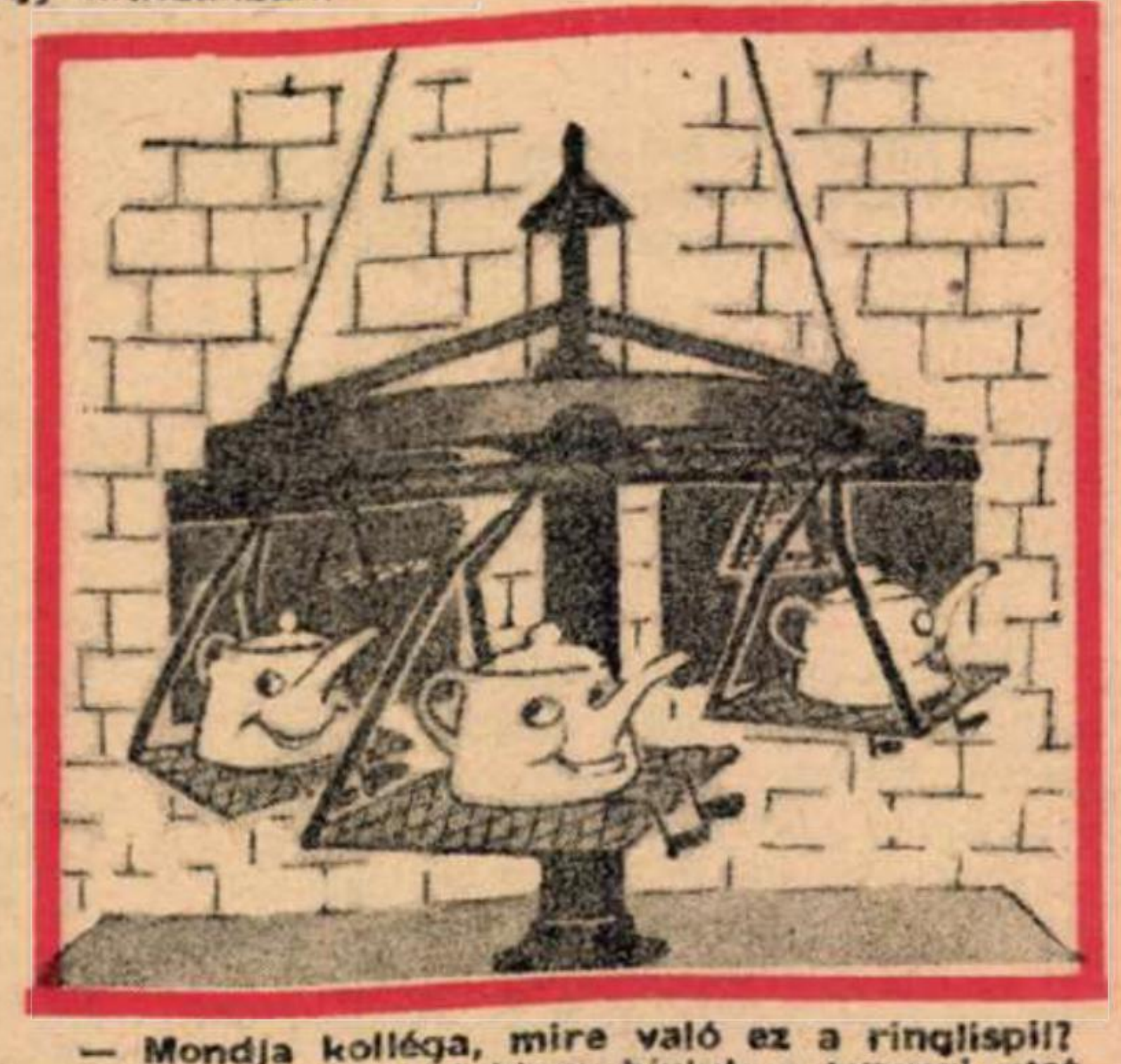

— Mondja kolléga, mire való ez a ringlispil?
— Edzés. Utána jobban bírjuk a tengeri utat...

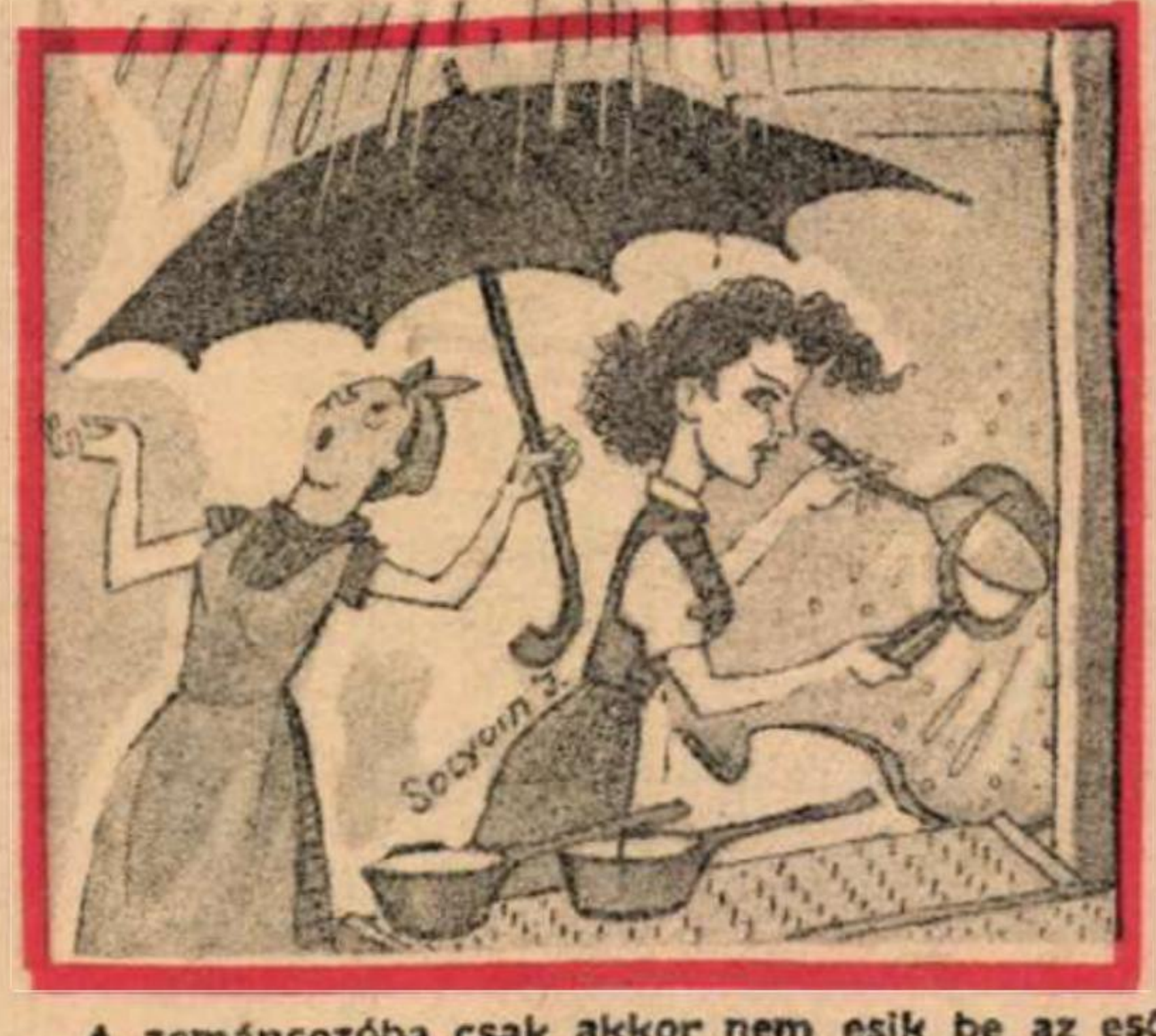

A zománcozóba csak akkor nem esik be az eső, ha szép idő van. Újítási javaslatunk!

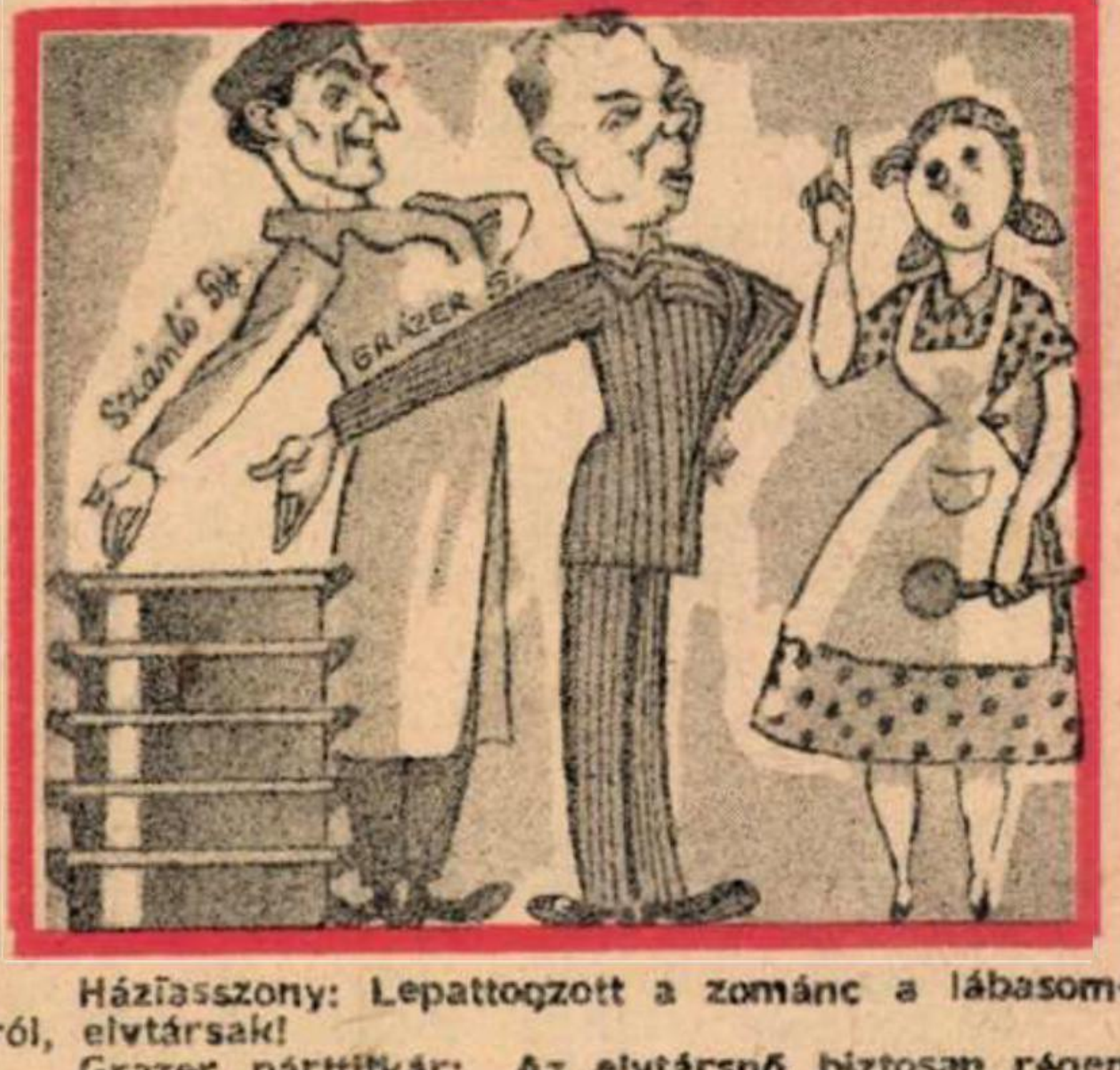
Számló Gy.
GRÁZER S.

Háziasszony: Lepattogzott a zománc a lábasomról, elvtársak!
Grazer párttitkár: Az elvtársnő biztosan régen vásárolta. Ma már a jó minőséget gyártjuk...

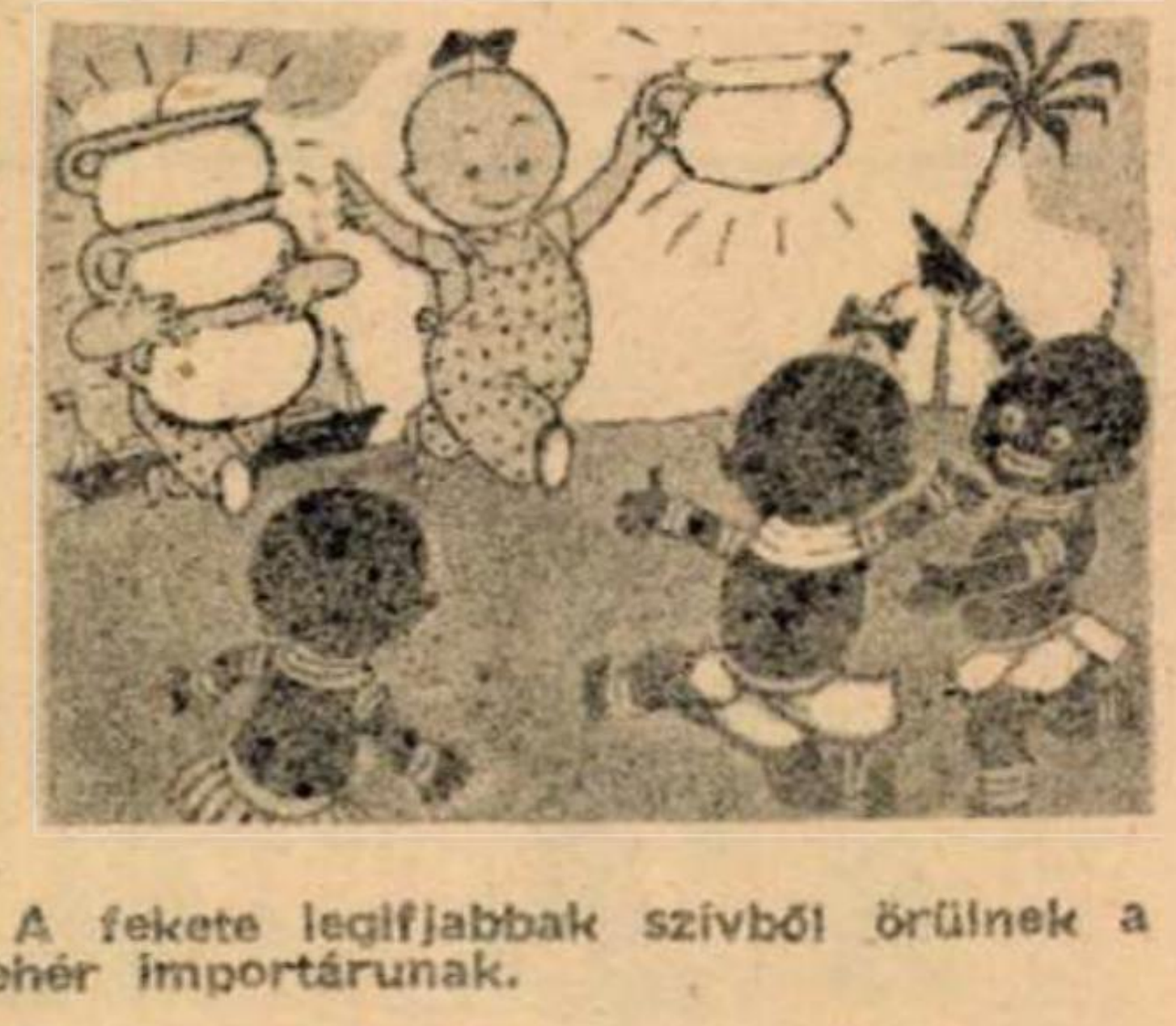

A fekete legifjabbak szívből örülnek a fehér importárunak.

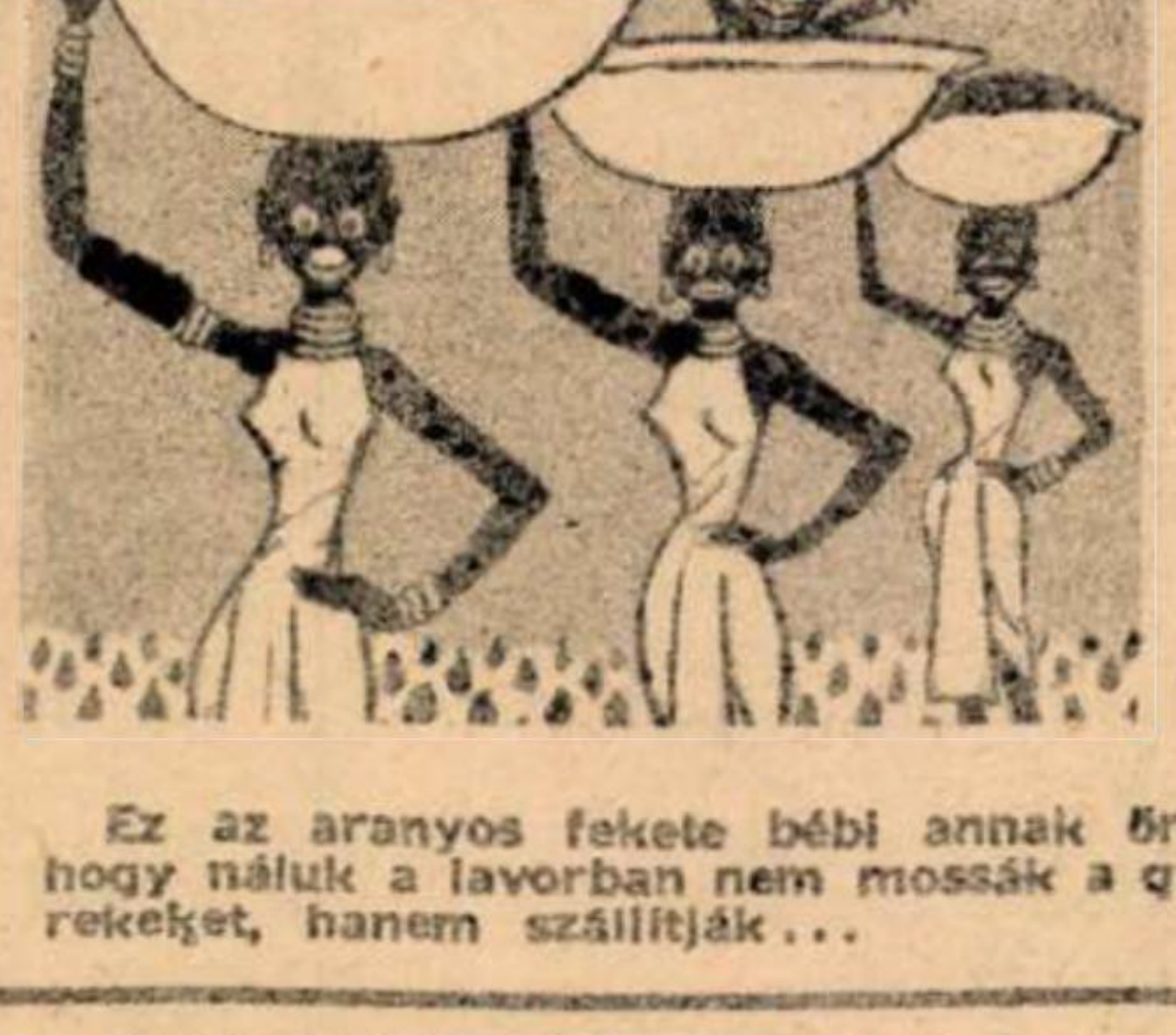

Ez az aranyos fekete bébi annak örül, hogy náluk a lavorban nem mossák a gyerekeket, hanem szállítják...

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11.
Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat:
V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 267.000.